

ความรู้สึกดี
ที่เรียกว่า... *รัก*

ความรู้สึกดี
ที่เรียกว่า... *รัก*

ทดลองอ่าน

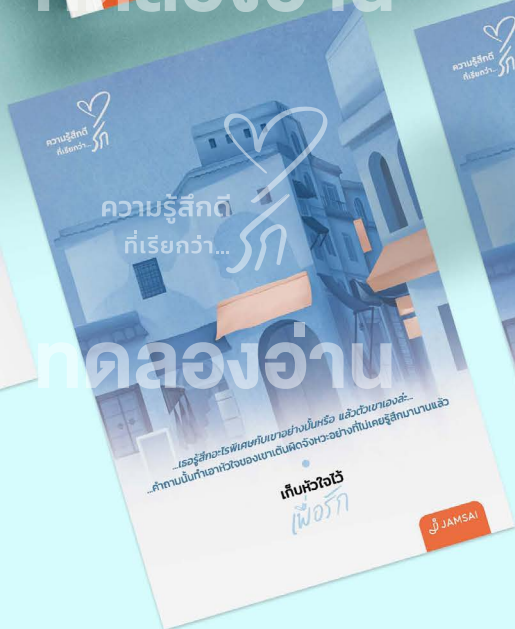
ความรู้สึกดี
ที่เรียกว่า... *รัก*

ทดลองอ่าน

เก็บหัวใจไว้
เพื่อรัก

ศรัณญ์ชล

พิมพ์ครั้งที่ 4

เก็บหัวใจไว้เพื่อรัก
ศรัณย์ชล

...ไม่ะ มันต้องไม่ใช่ใช่มั้ย...เธอและเขาปฏิเสธกันไปแล้วครั้งหนึ่ง มันไม่มีทาง
ที่จะหวนคืนมาใหม่ได้ อีกอย่างเธอเคยไม่ชอบหน้าเขาจะเป็นจะตายไม่ใช่หรอ
...คนที่ยังอยู่ในหัวใจของเขาอีกล่ะ พิณ...สาวไทยคนนั้น แล้วยังมีลูอีซอีก
...แล้วเธอจะทำอย่างไรกับความรู้สึกปั่นป่วนในหัวใจอย่างนี้ได้

คำนำ

แม้วันเวลาที่เราร่วมเดินทางมาจากจุดเริ่มต้นของแจ่มใสด้วยหนังสือแนว 'ความรู้สึกดีที่เรียกว่ารัก' จะผ่านไปนานเท่าไร หากสิ่งที่ยังชัดเจนอยู่ในใจคือ ความทรงจำและความสุขจากเรื่องราวที่เราได้ร่วมแบ่งปันกับนักอ่านเสมอมา ชื่อของ 'ความรู้สึกดีที่เรียกว่ารัก' ยังคงถูกหยิบยกขึ้นมาพูดคุยในหมู่นักอ่านอยู่เรื่อย ๆ ซึ่งสำหรับนักเขียนและคนทำหนังสืออย่างพวกเราแล้วนับเป็นเรื่องน่ายินดีและภูมิใจอย่างยิ่ง เมื่อหนังสือที่พวกเราทำด้วยความตั้งใจกลายเป็นความรู้สึกดีที่ประทับแน่นอยู่ในหัวใจของนักอ่านเช่นนี้

การกลับมาอีกครั้งของ 'ความรู้สึกดีที่เรียกว่ารัก' ก็เพื่อขอบคุณนักอ่านที่อยู่ร่วมกับเรามาในการเดินทางอันแสนยาวนาน และเพื่อมอบความสุข สดใส ละมุนละไมของความรักให้กับนักอ่านรุ่นใหม่ ๆ ได้รู้จัก หวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือของเราจะทำให้ให้นักอ่านทุกท่านมีช่วงเวลาอบอุ่นและสามารถยิ้มได้ด้วยหัวใจที่เต็มเต็มด้วยความหวานล้ำไปด้วยกันค่ะ

'เก็บหัวใจไว้เพื่อรัก' เล่าเรื่องราวของ 'อะจิน่า' สาวโมร็อกกันที่ถูกครอบครัวจับคู่ตัวกับ 'ซารีฟ' หนุ่มลูกครึ่งอียิปต์-ออสเตรียซึ่งในครั้งนั้นชายหนุ่มไม่ได้สนใจเธอสักนิด วันเวลาผ่านไปทั้งคู่ก็ได้วนกลับมาพบกันอีกครั้งด้วยเรื่องธุรกิจ และครั้งนี้อะจิน่าได้รับบทเป็นไกด์จำเป็นของเขา ทำให้เธอหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะต้องใกล้ชิดอดีตคู่หูตัวคนนี้ แล้วความใกล้ชิดครั้งนี้จะสั่นคลอนหัวใจของทั้งคู่ได้หรือไม่ ต้องมาช่วยกันลุ้นแล้วละค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

ศรัณญ์ชล

หลายคนอาจพอทราบแล้วว่า 'Clear Ice' 'อะมีราห์' 'ภูวดี ตู๋จินดา' และ 'ศรัณญ์ชล' เป็นคนเดียวกัน บางคนอาจยังไม่เคยรู้มาก่อน

จริงๆ แล้วผู้เขียนเริ่มต้นการทำงานกับ สนพ. แจ่มใสด้วยนามปากกา 'Clear Ice' ที่เขียนเรื่องแนวรักทั่วๆ ไป สำหรับ 'อะมีราห์' ใช้สำหรับแนวแฟนตาซี และ 'ภูวดี ตู๋จินดา' ใช้สำหรับแนวที่จริงจังขึ้นอีกนิดและหนังสือแปลนามปากกา 'ศรัณญ์ชล' เกิดขึ้นเพราะอยากมีนามปากกาเป็นภาษาไทยที่ใช้ได้กับทุกแนว ดังนั้นหลังๆ ผลงานเกือบทั้งหมดจะใช้ชื่อ 'ศรัณญ์ชล' แล้ว แต่ก็ไม่ได้สัญญาว่าจะไม่มีนามปากกาใหม่อีก

ด้วยความที่ได้มีโอกาสไปศึกษาต่อที่ประเทศอังกฤษหลายปี เป็นคนที่รักการเดินทางเป็นชีวิตจิตใจ อยากรู้ อยากเห็น ชอบเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ จึงอดไม่ได้ที่จะนำเรื่องต่างๆ ที่ได้เห็น ได้สัมผัส ได้ประสบ มาบอกเล่า สอดแทรกอยู่ในงานเขียนของตัวเอง ด้วยความหวังว่าผู้อ่านจะสนุกสนานไปกับเรื่องราวและได้ประโยชน์จากเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยนี้ด้วยเช่นกัน

ฝากผลงานเรื่องนี้และเรื่องอื่นๆ เอาไว้ด้วยนะค่ะ ถ้าอ่านแล้วมีความคิดเห็นคำแนะนำ ดิชมอย่างไร แวะคุยกันได้ที่

Facebook : <https://www.facebook.com/IceStories>

ยินดีเสมอเลยค่ะ

แนะนำตัวละคร

สารภาพความจริงจากใจข้อหนึ่งว่าผู้เขียนไม่ชอบการแนะนำตัวละคร เวลาอ่านนิยายของนักเขียนท่านอื่นก็ไม่อ่านแนะนำตัวละคร เพราะชอบการค่อยๆ เรียนรู้และทำความรู้จักกับตัวละครผ่านตัวอักษรและเหตุการณ์ต่างๆ ตั้งแต่หน้าแรกจนหน้าสุดท้ายมากกว่า ดังนั้นเมื่อเป็นคนเขียนเองก็ไม่อยากเขียนแนะนำตัวละคร จึงขอแนะนำเพียงสั้นๆ ว่าเรื่อง 'เก็บหัวใจไว้เพื่อรัก' เป็นเรื่องราวความรักของชาร์ฟ หนูมลูกครึ่งอียิปต์-ออสเตรีย และฮะจิโนะ สาวน้อยชาวโมร็อกกัน รู้จักกันแค่นี้ก่อน และเข้าไปพบกับเรื่องราวของเขาและเธอในเรื่องด้วยกันนะคะ

• บทที่ 1

เสียงของกัปตันที่ดังกึกวานขึ้นทั่วตัวเครื่องบินโดยสารขนาดย่อมของสายการบินบริติชแอร์เวย์สทำให้ชายหนุ่มหน้าขรึมในเก้าอี้ตัวโตของชั้นเพิร์สต์คลาสที่กำลังนั่งอ่านเอกสารตรงหน้าอย่างมีสมาธิเงยหน้าขึ้นทันทีเมื่อใหญ่รีบจัดเรียงกระดาษที่อยู่บนโต๊ะตัวเล็กให้เข้าที่ก่อนจะเก็บลงในกระเป๋าเอกสารที่เจ้าตัวสอดเอาไว้ได้เก้าอี้ตัวที่อยู่ข้างหน้า เขาขยับนั่งตัวตรงพร้อมกับคาดเข็มขัดนิรภัยอย่างเรียบร้อยเมื่อได้ยินเสียงประกาศว่าเครื่องบินกำลังจะลงจอดที่สนามบินเมืองมาร์ราเคช...เมืองหลวงเก่าของประเทศโมร็อกโกในอีกไม่กี่สิบห้านาทีข้างหน้าแล้ว

นิ้วเรียวยาวถอดแว่นสายตาแบบไม่มีกรอบเก็บใส่กล่องก่อนจะคลั่งที่ระหว่างหัวคิ้วอย่างอ่อนล้า เบือนดวงตาสีน้ำตาลอมเขียวพลางทอดสายตาดูออกไปนอกหน้าต่างบานเล็ก เห็นท้องฟ้าเป็นสีดำนิตสนิทรากำมะหยี่ด้านล่างมีแสงไฟจากบ้านเรือนส่องประกายเป็นหย่อมๆ ราวกับอัญมณีที่กะพริบวับวาว ริมฝีปากบางขยับโค้งเป็นรอยยิ้มอย่างพึงพอใจที่การเดินทางใกล้จะสิ้นสุดลง

เครื่องบินแตะพื้นรันเวย์อย่างแผ่วเบาจนแทบไม่รู้สึกรึบ บ่งบอกถึงฝีมือ

ของผู้ขับเคลื่อนได้เป็นอย่างดี เมื่อประตูเปิดออกและผู้โดยสารได้รับการอนุญาตให้ลงจากเครื่องได้แล้วร่างสูงในชุดสูทสีน้ำเงินเข้มก็ถือกระเป๋าเอกสารพลางลงบันไดด้านหน้าออกมาเป็นคนแรกๆ แล้วก็ก้าวยาวๆ เข้าไปในตัวอาคารของสนามบินอย่างรวดเร็ว

แม้ว่าสนามบินของเมืองมาร์ราเคชจะมีขนาดเล็กแต่ก็ใหม่เอี่ยมและดูทันสมัย ภายในมีผู้คนไม่มากนัก เพราะตามเวลาท้องถิ่นในขณะนี้เป็นเวลาสามทุ่มกว่าแล้ว และมีเครื่องบินลงอยู่ลำเดียวซึ่งเป็นลำสุดท้ายของคืนนี้

ชายหนุ่มผ่านด่านตรวจคนเข้าเมืองอย่างเรียบร้อย รับกระเป๋าเดินทางใบย่อมออกมาถือก่อนจะก้าวออกมาด้านหน้าที่มีผู้คนมายืนรอรับคนที่เพิ่งมาถึงอยู่พอสมควร คิ้วของเขาขมวดมุ่นอย่างหงุดหงิดเมื่อกวาดตามองไปตามป้ายชื่อต่างๆ แล้วไม่พบชื่อของตัวเอง

...ชาร์ฟ อับดุล เอลฟาร์ทา...

ยังไม่ทันที่ชาร์ฟจะตัดสินใจทำอะไรต่อไปก็ได้ยินเสียงรองเท้าส้นสูงกระทบกับพื้นหินอ่อนเป็นจังหวะของหญิงสาวร่างเล็กบางสมส่วนในชุดกระโปรงกึ่งสูทสีเขียวยาวอ่อนเดินเข้ามาใกล้ กลิ่นหอมอ่อนๆ คล้ายทุ่งดอกไม้อโศยเข้ามาแตะจมูก...คุ้นเคยอย่างประหลาด

นี่คือที่ได้รับการดูแลและเคลือบสีเล็บอย่างดียิ่งขึ้นถอดหมวกปีกกว้างสีเดียวกับชุดที่บดบังดวงหน้าไว้เสียเกือบครึ่งออกมาถือเอาไว้ ก่อนที่ริมฝีปากสีชมพูจะเอ่ยทักทายออกมาด้วยเสียงเรียบเฉย...เป็นทางการ

"สวัสดีค่ะคุณชาร์ฟ...มาร์ราเคชยินดีต้อนรับ"

เมื่อได้เห็นดวงหน้าอันงดงามประกอบไปด้วยดวงตากกลมโตสีน้ำตาลอ่อนได้ตัวโก่งเรียว จมูกโด่งได้รูปปากเซดรีน ริมฝีปากหยักบาง ในกรอบผมสีน้ำตาลเข้มเป็นเงายาวถึงกลางหลังนั้นชัดเจนแล้ว หัวใจของชายหนุ่ม

ก็คล้ายกระดูกงู เครื่องหมายคำถามฉายชัดอยู่ในแววตา

"อะจిన่า"

หญิงสาวพยักหน้ารับ สีหน้ายังคงไม่สื่อความรู้สึกใดๆ "ค่ะ ฉันเอง
คุณคงจะแปลกใจที่เห็นฉันเป็นคนมารับคุณที่นี่"

ซาริฟลอบผ่นลมหายใจออกมาแผ่วเบา ก่อนจะพยักหน้ารับ "ผม
ทราบว่าคุณประชิดิมจะส่งคนมารับ แต่ไม่นึกว่าจะรับภรรยาของคุณของท่าน
ให้ลำบาก"

"คุณไม่ต้องทำท่าหน้าใจขนาดนั้นหรอกค่ะ ใช่ว่าฉันเต็มใจเสียเมื่อไหร่
กัน" อะจิน่าตอบโดยไม่พยายามรักษาน้ำใจแต่อย่างใด เธอยกไหล่เล็กน้อย
"พร้อมจะไปหรือยังคะ"

"เดี๋ยวครับ ผมยังไม่ได้แลกเงินเลย"

เงินสกุล 'ดริ์ฮาม' ของโมร็อกโกไม่สามารถแลกได้ที่ไหนในโลก
นอกจากในประเทศโมร็อกโกเอง นักเดินทางทั้งหมดจึงต้องมาแลกเงินที่
สนามบิน ร้านรับแลกเงินซึ่งมีเพียงแห่งเดียวจึงมีนักท่องเที่ยวดูแล
ยาวเหยียด

อะจิน่ามองดูเวลาจากนาฬิกาข้อมือเรือนบางก่อนจะสายหน้าตึก
"อย่าเพิ่งแลกตอนนี้เลยคะ คุณยังไม่จำเป็นต้องใช้เงินหรอก ฉันขับรถมา
ตึกป่านนี้แล้วดูว่าคุณจะยังไม่ต้องใช้เงินทำอะไรนะคะ ถ้าคุณหิวก็สั่งอาหาร
จากทางโรงแรมเข้าไปทานในห้องได้ หรือถ้าเบื่ออยากจะไปข้างนอก
จริงๆ คุณแลกเงินที่ฟรอนต์ได้ค่ะ แล้วพรงนี้ค่อยไปแลกกับธนาคารที่อยู่ติด
กับโรงแรมจะดีกว่า"

ซาริฟก้มศีรษะอย่างยอมจำนน พยักหน้าเป็นสัญญาณให้อะจิน่าเดิน
นำไปก่อน ส่วนตัวเขาลากกระเป๋าเดินทางตามเยื้องอยู่ด้านหลังเล็กน้อย
มองร่างบางตรงหน้าด้วยสายตาที่แปลกใจถึงขั้นขบขัน

...ผู้หญิงนี้มีหน้ากาหลายอันเสียจริง...

ภายในรถยนต์คันงามมีกลิ่นหอมอ่อนๆ คล้ายกับตัวเจ้าของทำให้ ชารีฟรู้สึกผ่อนคลายลงมาก ศีรษะที่ปกคลุมด้วยผมหยักศกอ่อนๆ สีน้ำตาล ซับอยู่กับพนักพิงด้วยท่าที่เหนื่อยล้า ดวงตาที่พยายามมองไปยังถนน ด้านหน้าคล้ายจะหลับมีหลับแหล่

"เหนื่อยมากหรือคะ" อดีน่าถามขึ้นโดยที่ดวงหน้านั้นยังคงมองตรงไป ด้านหน้า มือจับอยู่บนพวงมาลัยนี้

"ไม่ได้นอนเต็มๆ ตามาสีคืนแล้วครับ พอสะางงานที่ออฟฟิศเสร็จ ก็เล่นไปโคร บินไปตรวจโรงแรมที่ลอนดอนแล้วก็ตรงดิ่งมานี่"

"แล้วทำไมไม่นอนในเครื่องบินล่ะคะ" คำถามนั้นคล้ายกับผู้ใหญ่กำลัง ดุเด็กตัวเล็กๆ สักคนมากกว่า แม้ว่าตัวผู้พูดเองจะอ่อนวัยกว่าผู้ฟังถึงห้าปี

"ผมต้องอ่านเอกสารทั้งหมดให้เสร็จก่อนประชุมกับคุณพ่อของคุณ พรุ่งนี้ครับ"

"งั้นคุณหลับไปก่อนก็ได้คะ ปรับพนักพิงให้เอนลงอีกนิด พอถึงเมื่อไหร่ นั้นจะปลุกคุณเอง"

เสียงหวานนั้นดูเหมือนจะโอบอ้อมลงกว่าเดิมเล็กน้อย ชารีฟจึงทำตาม คำแนะนำโดยที่ไม่ได้โต้เถียงอะไร

"อีกนานไหมครับว่าจะถึงโรงแรมของคุณ" ชายหนุ่มถามออกมาทั้งๆ ที่ตายังปิดสนิทอยู่อย่างนั้น

"รถไม่ได้ติดอย่างนี้ไม่เกินยี่สิบนาทีก็ถึงคะ"

ชารีฟพึมพำอะไรบางอย่างในลำคอเป็นเชิงรับรู้ ไม่นานก็ผ่อนคลายหายใจ ผ่อนเบาเป็นจังหวะ

เมื่อรถติดไฟแดงอดีน่าจึงหันมาพิจารณาผู้ร่วมทางของเธอ...ชายหนุ่ม กลับไปอย่างง่ายดายเสียเหลือเกิน ดวงตากลมโตของหญิงสาวมองไรหนวด บางๆ ไล่จากเหนือริมฝีปากบางได้รูปไปจนถึงคางที่ออกเหลี่ยมเล็กน้อย

ดวงตาสีน้ำตาลอมเขียวที่เธอมักจะเห็นมันเงิบขริบ ไม่บ่งบอกอารมณ์ และอ่านยากหนักหนาปิดสนิทอยู่ใต้เปลือกตาที่มีขนตายาวเป็นแพ ดวงหน้ากึ่งอาหรับกึ่งยุโรปนั้นแม้จะไม่คมเข้ม หากก็พูดได้เต็มปากว่าหล่อเหลาสดุดตา

...ซาริฟไม่ได้เปลี่ยนไปจากที่เธอได้พบกับเขาที่ใดโรเมื่อครั้งก่อนเลย...

อะจิน่าแม่มริมฝีปากแน่นเมื่อนึกถึงเหตุการณ์ในฤดูหนาวเมื่อสองปีที่แล้ว ซึ่งเป็นช่วงที่เธอกำลังศึกษาระดับปริญญาตรีด้านการโรงแรมที่ฝรั่งเศสเป็นปีสุดท้ายและบินกลับมาเยี่ยมบ้าน สิ่งที่เธอได้รับนอกจากความอบอุ่นจากร้อนรุ่มของครอบครัวก็ยังมียะเบ็ดลูกโตที่เธอไม่ได้เตรียมใจไว้ก่อนอีกลูกใหญ่

หลังอาหารเย็นในวันที่เธอกลับมานั้นเอง ขณะที่ทั้งครอบครัวกำลังนั่งพักผ่อนคุยกันอยู่ในห้องนั่งเล่น จู่ๆ บิดาของเธอก็เอ่ยขึ้นอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย

'จิน่า... พ่ออยากให้ลูกไปดูตัว'

เธอจำได้ว่าตัวเองร้องออกไปอย่างลืมตัว 'อะไรนะคะ! พ่ออย่าล้อจิน่าเล่นเลย เรื่องคลุมถุงชนนี่มันเรื่องสมัยโบราณแล้วนะคะ'

'ก็ไม่ได้บังคับให้ลูกแต่งงานนี่ แค่อายากให้ไปพบกับชายหนุ่มที่พ่อและแม่คิดว่าดีพร้อมเท่านั้นเอง ไม่เห็นเสียหายอะไรนี่ลูก'

หญิงสาวสั่นศีรษะจนผมกระจายก่อนจะหันไปหามารดา 'แม่คะ จิน่าไม่อยากไปพบเขา ไปให้เขาเลือกดูเหมือนสินค้า'

หากคำตอบที่เธอได้รับกลับเป็น 'ลูกพูดอะไรน่าเกลียด สินค้าอะไรที่ไหนกัน...แม่เองก็เห็นด้วยกับคุณพ่อ'

เท่านั้นเธอก็กระแทกตัวนั่งลงบนโซฟาอย่างรุนแรงด้วยความไม่พอใจ ความที่เป็นลูกสาวคนเล็กและคนเดียวทำให้เธอฤทธิ์มากไม่น้อย

อาเดย์... พี่ชายคนโตของเธอเดินเข้ามาโอบไหล่ 'มันก็เหมือนกับการที่ได้ไปเจอเพื่อนใหม่นั่นละ ถ้าน้องไม่ชอบก็ไม่มีใครบังคับน้องได้หรอก'

ส่วนเรียอาร์ท...พี่ชายคนรองที่อายุมากกว่าเธอเพียงปีเดียวยักคิ้วแฉับ 'แต่ผมว่าคนที่ไม่อยากแต่ง สงสัยจะเป็นซาริฟมากกว่า หรือถ้าเขาตกลงอยากแต่งผมก็ส่งสารเขาที่จะต้องมาเจอกับม้าติดกะโหลก'

จบคำเท่านั้นหมอนอิงใบย่อมก็ลอยละลิวจากมือหญิงสาวเข้าสู่หน้าคนพูดอย่างแม่นยำ 'พี่เรียอาร์ท...เป็นพี่จินาจริงๆ รีเปลาเนีย จิน่าว่าพ่อกับแม่เก็บพี่มาจากถังขยะมากกว่า ปากจี่...'

'พอจ โตกันเป็นหนุ่มสาวแล้วยังจะเล่นเป็นเด็กๆ กันอีก' บิดาห้ามทัพก่อนจะหันไปทางลูกสาวคนเล็ก 'ลูกไม่อยากรู้หรือว่าเขาเป็นใคร'

หญิงสาวยักไหล่...ซึ่งเป็นกิริยาที่บุพการีทั้งสองของเธอไม่ชอบนัก 'โอเคละ เขาเป็นใครละคะ ที่ทำให้พ่อแม่แล้วก็พี่ๆ เห็นดีเห็นงามได้ถึงขนาดนี้'

'เขาเป็นลูกครึ่ง พ่อเขาเป็นคนอียิปต์มีเชื้อสายขุนนางเก่า ส่วนแม่เป็นคนออสเตรเลีย ชื่อซาริฟ เอลฟาร์ทา เขาจบโทด้านการตลาดและบริหารธุรกิจจากกลาสโกว์ ตอนนั้นนอกจากจะเป็นหัวหน้าผู้จัดการแล้วยังเป็นหุ้นส่วนใหญ่ของโรงแรมในเครือฟาร์วี่...'

ยังไม่ทันที่บิดาจะบรรยายสรรพคุณของคนที่เขาจะต้องไปดูตัวเสร็จซะจินาก็ขัดขึ้นมาทันที 'อ้อ...พ่อกะจะจับคู่จินากับเขาเพราะเขาทำธุรกิจเกี่ยวเนื่องกับเราหรือคะ'

ครอบครัวของเธอมิใช่เครือข่ายโรงแรมขนาดใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่งในโมร็อกโก สาขามีทั้งโรงแรมในเมืองใหญ่ๆ อย่างในมาร์ราเคช เฟส คาซาบลังกา รابات ยังไม่นับในเมืองเล็กๆ อีกมากมาย

'ใครบอกกันละ พ่อรู้จักกับอับดุล คุณพ่อของเขาต่างหาก เราเป็นเพื่อนร่วมชั้นกันสมัยเรียน...'

'ทำไมเขาถึงหาแฟนเองไม่ได้ละคะ ผู้หญิงอียิปต์ดีๆ ไม่มีหรือยังกัน สงสัยจะเป็นคนที่ไม่ได้เรื่องละสิท่า' เสียงหวานมีแววดูเคล่นชัดแจ้ง

'คนไม่ได้เรื่องจะเป็นหัวหน้าผู้จัดการโรงแรมในเครือฟาร์วี่ได้ยังไง'

บิดาแย้ง

'นั่นก็ต้องแก้หางเหงอะ เป็นคุณลุง'

'ซารีฟอายุแค่ยี่สิบเจ็ดเท่านั้นเอง' มารดาเป็นคนแก้ให้อย่างใจเย็น

'ถ้าอย่างนั้นก็หน้าตาไม่ได้เรื่อง ดูน่ากลัวยิ่งกว่ามัมมี'

'พี่ว่าเขาหล่อกว่าเรียอาร์ทซะอีก' อาเคยเป็นคนพูดขึ้นบ้าง ในขณะที่ตัวเองกลั่นหัวเราะจนตัวโยน

'อ้าว...พี่อาเคย ผมกำลังจะพูดอย่างเดียวกันพอดีเลย' เรียร์ทโต้อย่างไม่รู้สึกรู้สึกร้อนอะไรมากนัก เขารู้ตัวดีว่าเป็นคนหน้าตาดี และเนื้อหอมในหมู่สาวๆ มากแค่ไหน

'อะไรจะเพอร์เฟกต์ขนาดนั้น' สะจิน่าประขดเข้าให้

'ใช่ไหมล่ะ พี่ไม่อยากให้เธอพลาดคนดีๆ ไป' เรียร์ทกลั่นยิ้มก่อนจะเอ่ยต่อ 'เพราะอย่างเธอนะคงจะหาคนมาแต่งงานด้วยยากเต็มทน'

'หะอะ' เธอสะบัดหน้าใส่คนเป็นพี่ หน้าจ๋าเพราะนึกหาคำมาเถียงไม่ออก ...จริงอยู่ ด้วยรูปร่างหน้าตาที่จัดได้ว่าเป็นคนสวยน่ารัก คล่องแคล่ว ทันสมัย แถมยังมีมนุษยสัมพันธ์ดีเป็นเลิศจึงมีผู้ชายมาให้ความสนใจเธอมากมาย เสียแต่ว่ามักจะเป็นชาวต่างชาติที่ไม่ได้นับถือศาสนาอิสลาม เมื่อพวกเขารู้ว่าถ้าหากคิดจะจริงจังกับเธอถึงขั้นแต่งงานจะต้องเปลี่ยนมาเป็นมุสลิมก็หายหน้าหายตาไปจนหมด ส่วนพวกผู้ชายอาหรับที่นับถือศาสนาอิสลามก็มีแต่พวกหัวโบราณทั้งนั้น เธอจะทนได้อย่างไร...หรือจะพูดให้ตรงก็คือพวกเขาก็คงทนเธอไม่ได้เช่นกัน

สะจิน่าเฝ้าริมฝีปากแน่น ดวงตากลมโตสีน้ำตาลสวยมองหน้าคนโน้นที คนนี้ทีก่อนจะพยักหน้าอย่างไม่มีทางเลือก 'ก็ได้ละ จิน่าจะไป แต่บอกไว้ก่อนนะคะว่าถ้าจิน่าไม่พอใจจะไม่มีวันแต่ง บังคับจิน่าไม่ได้ด้วย'

'อืม...เธอจะประกาศอย่างนี้ก็ไม่ผิดอะไรว่ะ แต่อย่าอกหักกลับมาล่ะ' เรียร์ทแก้งว่า

'ก็ให้มันรู้ไปสิคะว่าใครจะเป็นฝ่ายออกหัก' สะจิน่าเซิดหน้าตบก่อนจะหันไปถามบิดา 'ว่าแต่ซาริฟอะไรเนี่ย เขาชอบผู้หญิงแบบไหนหรือคะ'

'ไม่รู้สิ พ่อเองก็ได้พบกับเขาแค่ไม่กี่ครั้ง ท่าทางเป็นคนเจี๊ยบๆ ชรีมๆ ดูเอาการเอางาน แล้วก็เป็นผู้สลิ้มที่เคร่งมาก คงจะชอบผู้หญิงเรียบร้อย พุดน้อย ว่านอนสอนง่าย เป็นกุลสตรีละมั้ง' ปลายเสียงมีแววหัวเราะ ผู้พูดคงจะรู้ว่าลูกสาวคนเล็กไม่ได้มีคุณสมบัติตามนั้นเท่าไรเลย

'หรือคะ' สะจิน่าหัวเราะอย่างหมายมาด

...คอยดูเถอะ เธอจะเล่นละครให้เขาหลงแล้วก็จะปฏิเสธให้หมดเยื่อใยเลยเชียวล่ะ เป็นบทเรียนสอนให้รู้ว่าอย่ามาบังคับผู้หญิงคนไหนให้ไปคู่ตัวอีก!

หลังจากนั้นสี่วันสะจิน่าก็บอกรอบครัวก็บินไปอียิปต์และเข้าพักในโรงแรมฟารวห์สาขาไคโร เย็นวันนั้นทั้งหมดได้รับเชิญให้ไปร่วมงานเลี้ยงเล็กๆ ต้อนรับแขกที่ได้รับเชิญมีเพียงครอบครัวของสะจิน่าห้าคน...ซาริฟ เอลฟาร์ทา และนายอับลุ เอลฟาร์ทา อีกทั้งครอบครัวฟารวห์เจ้าของโรงแรมอันประกอบไปด้วยการิม ฟารวห์ ที่มาพร้อมกับไมล์ ภรรยาสาวชาวไทย* และนางไอซา ฟารวห์...มารดาของการิมซึ่งเป็นน้องสาวของนายอับลุ

สะจิน่าจำได้ว่าพี่ชายทั้งสองหัวเราะก๊าก ส่วนบิดามารดาก็ตะลึงเมื่อได้เห็นเธอเดินออกมาจากห้องส่วนตัวในชุดกระโปรงยาวคลุมถึงข้อเท้า และเสื้อแขนยาวคลุมถึงข้อมือ แคมยังมีผ้าคลุมผมอีกต่างหาก...เรียบร้อยสมเป็นสาวมุสลิมที่แสนเคร่งทุกประการ

ตลอดเวลารับประทานอาหารนั้นหญิงสาวเอ่ยปากออกมาเป็นคำพูดแทบจะนับคำได้ ซึ่งก็มีเพียงแค่ว่า 'คะ' 'ไม่คะ' และ 'ขอบคุณคะ' เท่านั้นปล่อยให้หน้าที่การเจรจาเป็นของคนอื่นๆ

ดวงตากลมโตสีน้ำตาลลอบมองซาริฟเป็นครั้งคราว...เขาเป็นคนบุคลิกดี

* จาก ความรู้สึกดี... ที่เรียกว่ารัก ชุดพิเศษ 'ฝากรักไว้... ในใจเธอ'

และหน้าตาหล่อเหลาอย่างที่ทุกคนในครอบครัวของเธอโฆษณาเอาไว้ และนั่นก็ยิ่งทำให้เธอหมั่นใส่เชามากขึ้นอย่างไม่มีเหตุผล

ตลอดเวลาหนึ่งอาทิตย์ในโคโร ฮะจิน่าเล่นละครเป็นสาวน้อยที่เรียบร้อยทุกวันทั้งต่อหน้าครอบครัวของซาริฟหรือแม้แต่ในตอนที่เขามารับเธอไปเที่ยวตามลำพัง

สิ่งเดียวที่ขัดใจฮะจิน่าก็คือแม้ว่าซาริฟจะเอาอกเอาใจและดูแลเธอดีตามมารยาทของสุภาพบุรุษทุกกระเบียดนิ้วไม่มีเสียหาย หากแต่เขาก็ไม่มีที่ท่าว่าจะหลงเสน่ห์กุลสตรีมุสลิมที่แสนดี เก็บปากเก็บคำแต่ประการใด

ครอบครัวของฮะจิน่าเดินทางกลับโมร็อกโกตามเวลาที่ตัวระบุเอาไว้ท่ามกลางความผิดหวังของนายประธีมและนายอับลที่ลูกของทั้งสองไม่ได้ชอบพอกันอย่างที่หวัง และหญิงสาวเองก็โดนพี่ชายทั้งสองล้อเลียนว่าเป็นคนไร้เสน่ห์ไปอีกสามเดือน

หญิงสาวได้แต่ปลอบใจตัวเองว่าคงจะไม่ต้องพบเขาอีกแล้วในชีวิตนี้

คิดถึงตรงนี้ฮะจิน่าก็ถอนหายใจออกมายาวเหยียดก่อนจะหันไปค้อนคนที่นั่งหลับสนิทอยู่ข้างๆ อย่างแข็งในอารมณ์

...ไม่คิดเลยว่าชาตินี้จะต้องมาเจอกันอีก!

หญิงสาวละสายตาจากชายหนุ่มคนที่เป็นต้นเหตุแห่งความขุ่นมัวกลับไปมองถนนด้านหน้าก็เห็นสัญญาณไฟเปลี่ยนเป็นสีเขียวจึงพารถของเธอพุ่งออกไปทันที

• บทที่ 2

หลับไปนานเท่าไรชาร์ฟีไม่อาจรู้ได้ หากเมื่อเขาลืมตาตื่นขึ้นมา ก็พบกับดวงตาสีน้ำตาลใสจ้องมองเขาอยู่โดยไม่กะพริบ และดูเหมือนเจ้าของใบหน้าสวยนั้นจะสะดุ้งเล็กน้อยเมื่อรู้ตัวว่าถูกจับได้

เงียบกันไปในลักษณะนั้นอยู่เสียวินาทีชายหนุ่มก็เป็นฝ่ายเอ่ยปากถามขึ้นมาก่อน "ถึงแล้วหรือครับ"

อะจิน่าพยักหน้าโดยไม่ตอบคำถาม แต่เปิดประตูฝั่งของตัวเองลงจากรถไปยืนรออยู่ด้านนอก ทำให้ชาร์ฟีก้าวลงจากรถบ้าง

ชายหนุ่มมองไปโดยรอบก็พบว่ารถยุโรปคันหรูได้ขับผ่านประตูใหญ่ด้านหน้าเข้ามาตามถนนที่ขนาบข้างด้วยสนามหญ้าเขียวขจีและมีต้นปาล์มปลูกอยู่อย่างเป็นระเบียบ มาจอดอยู่ในลานจอดรถด้านหน้าของตัวตึกสไตล์ฝรั่งเศสขนาดใหญ่โอเอซิสน้ำตาลอมชมพู มีป้ายบอกชัดเจนว่า 'Atlas Hotel'

พนักงานหนุ่มในเครื่องแบบสีครีมขลิบน้ำเงินเดินกึ่งวิ่งเข้ามาหา ก้มศีรษะทำความเคารพหญิงสาวก่อนจะยื่นรวัับคำสั่งอย่างเรียบร้อย

อะจิน่าเดินไปเปิดประตูด้านหลังซึ่งมีกระเป๋าดูเหมือนเป็นของชาร์ฟีวางอยู่แล้วจึงหันไปออกคำสั่งเสียงเรียบ...ทรงอำนาจ "ช่วยเอากระเป๋า

ของคุณผู้ชายไปไว้ในห้องชุดที่จัดเตรียมเอาไว้ที่"

คนรับคำสั่งตอบรับอย่างนอบน้อมก่อนจะยกกระเป๋าเดินจากไปก่อนหญิงสาวผายมือให้แขกของเธอเป็นเชิงให้เขาเดินนำไปก่อนพร้อมกับพูดด้วยน้ำเสียงที่ปิดความภาคภูมิใจเอาไว้ไม่มีผิด "โรงแรมแอตลาสยินดีต้อนรับค่ะ"

ชายหนุ่มกล่าวขอบคุณด้วยสีหน้าเรียบเฉย ริมฝีปากดูเหมือนจะพองขึ้นเรียกว่าเป็นรอยยิ้มได้ทีเดียวหนึ่ง ก่อนจะเดินเข้าไปด้านในโดยที่ไม่รู้ว่า มีสายตาจากดวงตากกลมโตมองตามหลังไปอย่างไม่ถูกอารมณ์

เมื่อเดินผ่านประตูกระจกใสเข้าไปก็มองเห็นเคาน์เตอร์ต้อนรับทำด้วยไม้ลงลายสีน้ำตาลเข้มตัวใหญ่ ซึ่งมีพนักงานชาวเวรอูสยืน

"คุณไม่ต้องเข้าไปเช็กอินหรอกค่ะ" อะจิน่าร้องชายหนุ่มเอาไว้เมื่อเห็นเขาเดินตรงไปทางเคาน์เตอร์นั้น "เชิญทางนี้ค่ะ"

'ทางนี้' ของหญิงสาวคือการเดินผ่านประตูกระจกคนละฝั่งกับทางเข้าไปยังลานกว้าง ตรงหน้าเป็นตึกสูงโอบส่วนในเอาไว้หมด มองไปทางฝั่งซ้ายจะเห็นสระว่ายน้ำรูปคล้ายหยดน้ำขนาดใหญ่ล้อมรอบไปด้วยต้นปาล์มที่ประดับด้วยไฟหลากสี การตกแต่งดูคล้ายกับบ่อน้ำในโอเอซิสกลางทะเลทราย เสียงเพลงที่เน้นจังหวะกลองเร้าใจลอยมาตามสายลม

"เรามีการแสดงเป็นประจำทุกคืน ส่วนมากเป็นการเต้นรำแบบพื้นเมืองเป็นการเอ็นเตอร์เทนแขกนะคะ" อะจิน่าหันมาอธิบายเมื่อเห็นชายรพหยุดยืนด้วยความสนใจ "ด้านขวาที่คุณเห็นปิดเงียบอยู่เป็นห้องอาหารกับส่วนร้านค้า... ที่พักนั้นอยู่ข้างหน้าค่ะ"

ห้องพักที่จัดไว้ให้ชายหนุ่มเป็นห้องชุดขนาดใหญ่บนชั้นสิบ ทั้งห้องนอนและห้องนั่งเล่นขนาดใหญ่ประดับด้วยพรมทอซึ่งเป็นสินค้ามีชื่อของ

โมริโอก็อย่างงตงาม ห้องน้ำปูด้วยหินอ่อนสีขาวสะอาด ฮะจิน่าบอก รายละเอียดต่างๆ เกี่ยวกับห้องพักแล้วก็หันมานัดแนะเกี่ยวกับวันรุ่งขึ้น

"อาหารเช้าของทางโรงแรมเริ่มตั้งแต่หกโมงครึ่งจนถึงสิบโมงครึ่งนะคะ ตอนแรกคุณพ่ออยากจะเชิญคุณมารับประทานอาหารเช้ากับเรา แต่เห็นว่า คุณเพิ่งมาถึงอาจจะอยากพักผ่อน คุณพ่อนัดพบพูดคุยรายละเอียดพรุ่งนี้ ตอนสิบเอ็ดโมงครึ่ง ไม่ทราบว่าคุณสะดวกหรือเปล่าคะ"

"สิบเอ็ดโมงครึ่งดีแล้วครับ"

"อย่างนั้นก็ดีค่ะ คุณพ่อคงจะให้คนมารับคุณที่ห้อง งั้นถ้าไม่มีอะไรแล้ว นัดขอตัวกลับก่อนล่ะค่ะ คุณจะได้พักผ่อน"

"ขอบคุณมากครับที่ลำบากไปรับผมจากสนามบิน และต้องขอชมว่า โรงแรมแอตลาสดูน่าประทับใจมากในส่วนที่ได้เห็น"

ฮะจิน่ายิ้มมุมปากเพียงเล็กน้อย "นี่ว่าคุณจะไม่พูดอะไรเกี่ยวกับ โรงแรมของเราเสียอีกค่ะ ขอขอบคุณที่ชื่นชม"

แม้ว่าสีหน้าของชาร์ฟจะยังคงเรียบเฉยเหมือนเดิม หากน้ำเสียง เน้นหนัก "ผมไม่ใช่คนประเภทที่ชอบฝันทำอะไร ถ้าพูดอะไรออกไปนั้น ก็แปลว่าผมหมายความว่าอย่างนั้น" เว้นไปนิดหนึ่ง ดวงตาสีน้ำตาลอมเขียว สบดวงตาสีน้ำตาลใสหนึ่งก่อนจะพูดต่อว่า "ผมไม่ชอบเล่นละครครับคุณฮะจิน่า"

คำพูดนั้นทำให้พวงแก้มของหญิงสาวร้อนขึ้นมา ดวงตาทอประกายแวววับ ก่อนจะสับัดหน้าเดินออกไปจากห้องทันที เสียงปิดประตูดังปังแทนคำเอ่ยลา

ชาร์ฟโคลงศีรษะอย่างอ่อนใจพลางถอนหายใจออกมาเบาๆ มองดูเวลา จากนาฬิกาบนฝาผนัง

...สี่ทุ่มกว่า ที่อียิปต์ก็เที่ยงคืนกว่าแล้ว ดึกเกินไปที่จะโทรศัพท์หาการิม...

ชายหนุ่มจึงเปิดกระเป๋าสี้อผ้า จัดข้าวของทุกอย่างเข้าที่จนเรียบร้อย หยิบเอกสารขึ้นมาอ่านส่วนที่ยังค้างอยู่

อันที่จริงแล้วการขยายกิจการของโรงแรมเครือฟาร์วี่ห์มาที่โมริโอก็
นี่เป็นโครงการของการริ่มาตั้งแต่เริ่มต้น ซึ่งคนคิดก็ควรจะมาสานต่อ
ด้วยตัวเอง หากแพทย์ที่ดูแลไมล์...ภรรยาสาวไทยของการริ่บอกว่าอาจจะ
มีเหตุให้คลอดลูกชายคนแรกของพวกเขา ก่อนกำหนด แผนการทุกอย่าง
จึงถูกเปลี่ยน การริ่ขอร้องให้เขาเป็นคนมาติดต่อแทนด้วยเหตุผลที่ว่า 'ฉัน
ไม่ไว้ใจใคร นอกจากนาย'

ชาร์ฟจำได้ว่าตัวเองหรือตามองลูกผู้น้องหนูอย่างสงสัย 'แน่ใจนะ
'ไม่มีใครวางแผนอะไรเอาไว้เบื้องหลังที่จะส่งฉันไปติดต่อกับคุณประสม
พ่อของฮะจิโน่'

'เรื่องมันก็ตั้งสองปีกว่าไปแล้วนา ถ้านายไม่พูดฉันก็ลืมไปแล้วเนี่ย
เรื่องงานนำชาร์ฟ' การริ่โวยเสียงเข้มหากไม่ยอมสบตาเขา 'นัดผู้ใหญ่เขา
เอาไว้แล้วจะเลื่อนไปเลื่อนมาได้ยังไง ถ้าไม่ติดเรื่องไมล์ฉันก็จะไปเอง เอาแค่
ไปติดต่อบื้องต้นก็ได้ชาร์ฟ ไปแค่อาทิตย์เดียว พอจบจากตรงนี้แล้วฉันจะ
ทำต่อเอง ตอนนี้ไม่อยากทิ้งไมล์เอาไว้คนเดียว นายคงจะเข้าใจนะ'

ในที่สุดเขาก็ใจอ่อนรับปากมาจนได้

เมื่ออ่านบททวนเอกสารอีกทีจนมั่นใจแล้วชาร์ฟก็ปิดแฟ้มงานลง
อดนึกถึงหญิงสาวคนที่เขาเคยดูตัวด้วยไม่ได้ เธอเปลี่ยนเป็นคนละคน
จนเขางง ฮะจิโน่...สาวเรียบร้อย พุดน้อย ขี้อาย กับฮะจิโน่...สาวที่ดูปราดเปรียว
ดื้อรั้น เอาแต่ใจ แล้วก็ฤทธิ์มาก

...คนไหนเป็นตัวจริงของเธอกันแน่

คิดแล้วก็ได้แต่หัวเราะในลำคอ

...จะคนไหนก็ช่างเถอะ หวังว่าเขาคงจะไม่ต้องเกี่ยวข้องกับเธออีก
ก็แล้วกัน ชีวิตของเขาเหลือเรื่องที่ต้องทำให้ปวดหัวจนวายมาตลอด
และเขาก็ยังไม่ต้องการที่จะเปลี่ยนเส้นทางเดินของตัวเองในตอนนี้อยู่

ชายหนุ่มบัดความคิดที่เขาบอกตัวเองว่าไร้สาระทิ้งไป ก่อนจะเดินเข้าไปในห้องน้ำและกลับมาสวดตัวระหว่างผ้าห่มอ่อนนุ่มกับเตียงด้วยความเหนื่อยล้า

แสงแดดยามเช้าของช่วงปลายเดือนพฤศจิกายนสาดส่องผ่านช่องว่างระหว่างม่านหนาเข้ามากระทบกับเปลือกตาที่ปิดสนิท ปลูกร่างที่นอนอย่างเป็นสุขให้ตื่นจากนิทรารมณื ชายหนุ่มลืมตาขึ้นก่อนจะลูบหน้าขับไล่ความง่วงงุน เขาหลับสนิทเต็มตาเป็นคืนแรกในช่วงหลายวันที่ผ่านมาหันไปมองนาฬิกาก็พบว่าเป็นเวลาเก้าโมงกว่าแล้วจึงรีบลุกขึ้นจากเตียงเข้าไปทำธุระส่วนตัวให้เสร็จอย่างรวดเร็ว

ร่างสูงในชุดสูทสีเทาเนียบไปทั่วตัวดูเหมือนจะเป็นจุดสนใจอย่างย่อยๆ เมื่อเดินเข้าไปในห้องอาหารขนาดใหญ่ซึ่งมีคนนั่งรับประทานอาหารเช้าอยู่พอสมควร ส่วนใหญ่เป็นนักท่องเที่ยวชาวยุโรปในเครื่องแต่งกายแบบต่างๆ อย่างเสียดแทงกังเกยยืน อยู่ในอารมณ์พักผ่อนแบบสบายๆ อย่างแท้จริง

อาหารเช้าที่ทางโรงแรมแอตลาสเสนอให้เป็นแบบบุฟเฟต์ ส่วนใหญ่เป็นขนมปังหลากหลายชนิด ผลไม้พื้นเมืองอย่างส้ม อินทผลัม แล้วก็สารพัดไข่ มุมหนึ่งมีสาวหน้าแฉล้มกำลังนั่งทอดแค้นเล็กๆ ในกระทะใบเล็ก เครื่องดื่มมีทั้งชา กาแฟ และน้ำผลไม้

ชาрифเลือกขนมปังปังรับประทานกับเนย แถมด้วยแพนเค้กที่เพิ่งทอดใหม่ๆ อีกสองชิ้นและกาแฟหนึ่งแก้ว เมื่ออิ่มท้องดีแล้วก็เดินออกไปดูร้านค้าขนาดเล็กย่อมของทางโรงแรม ของที่ขายล้วนเป็นของที่ระลึกมีคำว่า 'มาร์ราเคช' ติดอยู่ไม่ส่วนใดก็ส่วนหนึ่ง มีโปสการ์ดพร้อมกับบริการขายแสดมป์ด้วย

ชายหนุ่มดูโปสการ์ดสี่สับบนชั้นพลาสติกแบบหมุนได้ ขยับจะดึงออกมาสองสามใบ...หนึ่งใบสำหรับการริมและไมล์ เขาจำได้น้องสะใภ้สะสมโปสการ์ด

อีกหนึ่งใบสำหรับพิน...เพื่อนสาวคนพิเศษชาวไทย เธอจะต้องงอนแน่นอน หากเขาไม่ส่งโปสการ์ดให้ เพราะหญิงสาวอยากมาเที่ยวโมร็อกโกเสียหนักหนา... แต่ว่าอันที่จริงแล้วที่ไหนเธอก็อยากไปทั้งนั้นล่ะ

หากเขาก็เปลี่ยนใจ ปล่อยมือที่แตะอยู่ปลายขอบของโปสการ์ดออก สำหรับการพิมพ์และไมล์...เขายังไม่ได้ไปเห็นอะไรสักอย่าง คงไม่รู้ว่าจะเขียนอะไร สำหรับพิน...เลยเวลามาตั้งนานแล้วที่เขาควรจะถอยออกมาให้มากกว่าเดิม เสียที

ผ่านมาหลายปีแล้วที่เขาและพินเคยเป็นคนที่มีใจกันและกัน เขากับเธอ เป็นเพื่อนร่วมชั้นสมัยเรียนมหาวิทยาลัยที่กลาสโกว์ ความสนิทสนมก่อให้เกิดความรู้สึกพิเศษโดยที่ไม่ทันรู้ตัว แต่มันเป็นข้อแม้ของเขาเองที่ต้องการมีภรรยาบนถือศาสนาอิสลาม ความสัมพันธ์ระหว่างเขาและเธอก็ไม่ก้าวหน้าไปกว่าเพื่อนที่ดีต่อกัน และในขณะนี้เธอก็มีสามีเป็นตัวแทนตนแล้วด้วย เขาเองก็เพิ่งไปร่วมงานแต่งงานของเธอที่เมืองไทยเมื่อกลางปีที่ผ่านมา...

...แม้ว่าความรู้สึกของเขาที่มีต่อเธอในขณะนี้จะมีแค่ความเป็นเพื่อนที่พิเศษสุด แต่ความเจ็บปวดปลอบของอดีตภายในใจก็ไม่เคยจางหายไป แต่ดูเหมือนจะกลับมาเด่นชัดทุกครั้งทีนี้ก็ถึง...

ชาร์ฟถอนหายใจออกมา เดินเถลไถลดูอะไรอีกครู่ใหญ่ก็ถึงเวลานัดที่จะไปพบกับคุณประิธมเสียที

อาลี...เลขาฯ หนุ่มของคุณประิธมเป็นคนมารับชาร์ฟที่ห้องและนำเขาเข้าไปยังห้องประชุมขนาดเล็กซึ่งอยู่ในส่วนที่ติดกับด้านหน้าของโรงแรมแอตลาสนั่นเอง ที่นั่นชายวัยปลายรูปร่างสูงใหญ่ นั่งรออยู่แล้วที่หัวโต๊ะ ด้านซ้ายและขวามีชายหนุ่มอายุรุ่นราวคราวเดียวกับเขากำลังนั่งคุยกันอยู่ ทั้งหมดลุกขึ้นยืนและยิ้มทักเมื่อประตูเปิดออกและชาร์ฟก้าวเข้าไปด้านใน

"ซารีฟ...สบายดีหรือหลานลุง" คุณประธิมเอ่ยขึ้นเป็นประโยคแรก หลังจากสวมกอดผู้มาใหม่เต็มอ้อมแขน ดวงตาสีเทา มองผู้อ่อนวัยกว่าด้วย สายตาอ่อนโยน เขาเคยเห็นซารีฟมาตั้งแต่เล็กแต่น้อยจึงรู้สึกกับชายหนุ่ม เหมือนเป็นลูกหลานคนหนึ่ง ในใจยังนึกเสียดายอยู่เสมอที่การดูตัวระหว่าง ซารีฟกับอะจิน่าเมื่อสองปีที่แล้วไม่ได้ผลดังหวัง จึงไม่ได้หนุ่มลูกครึ่งมาเป็น ลูกเขยอย่างที่ตั้งใจเอาไว้

"สบายดีครับ คุณลุงก็ดูไม่เปลี่ยนไปเลย" ซารีฟตอบรับอย่างเรียบร้อย ก่อนจะหันไปทักทายชายหนุ่มทั้งสอง "สวัสดิ์ อาเดย์...เรียอาร์ท"

"ทำเป็นมากพิถีไ้ได้นาซารีฟ" อาเดย์เข้ามาตบไหล่ชายหนุ่มอย่าง ถ้อยสนท ี่เขาเรียนปริญญาโทอยู่ที่ฝรั่งเศสนั้นก็เคยข้ามไปเที่ยวสกอตแลนด์ และไปพักอยู่กับซารีฟที่กลาสโกว์เกือบอาทิตย์ทำให้ทั้งสองสนิทสนมกัน พอสมควร จะเรียกว่าเป็นเพื่อนเก่าก็คงจะไม่ผิดนัก

"นั่นสิครับ เราคนกันเองทั้งนั้น" เรียอาร์ทเสริมขึ้นอย่างร่าเริงพร้อมกับ เลื่อนเก้าอี้ให้

เมื่อนั่งลงกันเรียบร้อยแล้วคุณประธิมก็ถามขึ้นตามประสาผู้ใหญ่ใจดี "หนูไมล์เป็นยังงัยบ้าง เห็นการิมโทรมาบอกลุงว่าเขามาเองไม่ได้เพราะ ภรรยาอาจจะคลอดก่อนกำหนด"

"ผมก็ไม่ทราบรายละเอียดเหมือนกันครับ ได้ยินว่าไมล์ปวดท้อง การิมเลยพาไปหาหมอเท่านั้นเอง เท่าที่ทราบผลการตรวจก็บอกว่าเด็ก สมบูรณ์ดี"

"งั้นก็คงจะไม่มีปัญหาอะไรหรอก" คนถามสรุปเองแล้วหัวเราะออกมา นิดหนึ่ง "อับดุลบ่นอุบว่าอิจนาไอซา เขาเองก็อยากมีหลานเหมือนกัน เมื่อไหร่เราจะแต่งงานแต่งการสักทีละซารีฟ"

ผิวแก้มที่ค่อนข้างขาวของซารีฟมีสีเรื่อๆ ขึ้นมานิดหนึ่ง ตอบอย่าง เคยชินกับคำถามทำนองนี้เป็นอย่างดี...ก็จะไม่ชินได้อย่างไร พ่อกับแม่

ของเขาก็ถามอยู่ทุกเมื่อเชิ้อวัน "ผมไม่รีบร้อน ยังสนุกกับงานอยู่ครับ และสงสัยว่าคูปัญญุกรมของผมคงจะยังไม่แผ้วผ่านทางมา"

คุณประธิมย์ออกมาอย่างพอใจ มีแววหมายมาดฉายขึ้นในดวงตา เพียงแวบเดียวก่อนจะพูดต่อ "ของลุงที่หมดห่วงก็มีแต่อาเดย์ที่แต่งงานไปเมื่อปีที่แล้ว..."

เรียอาร์ทที่นั่งนั่งฟังบทสนทนาอยู่นั้นแอบหัวเราะอยู่ในใจ...คูปัญญาริฟ อาจจะยังไม่เจอก็จริง แต่คุณกรรมะไม่แน่ น่าจะเจอไปแล้ว เพิ่งจะเจอไปอีกรอบเมื่อคืนนี้มั้ง และอาจจะต้องเจอไปอีกหลายวัน...แล้วก็ต้องสะดุ้งโหยงเมื่อบิดาเริ่มเอ่ยพาดพิง

"...ยังมีห่วงก็แต่เจ้าสองหน่อเล็กเนียแหละ ฮะจินาก็ไม่เห็นจะสนใจผู้ชายที่ไหน ส่วนเรียอาร์ทก็ลอบไปลอมมาหาสาวทุกวันไม่ซ้ำหน้า"

"อ้าว...พ่อ ไหงมาลงที่ผมได้ละ" คนที่ยัง 'ลอบไปลอมมา' ไว

"เห็นล่อน้องอยู่ทุกวัน แต่พอเจอใครแทงใจดำละก็โวยทุกที เมื่อไหร่จะโตเป็นผู้ใหญ่ซักทีล่ะเนียเรียอาร์ท" อาเดย์ขัดขึ้นพร้อมกับส่ายหน้าอย่างอ่อนใจ

"แหม...ก็ผมยังไม่เจอสาวที่แสนดี ทั้งสวย ทั้งหวาน ทั้งเรียบร้อย เป็นกุลสตรีเหมือนพี่สะใภ้ผมนี่ เลยยังไม่ต้องเป็นผู้ใหญ่มากก็ได้ เดียวจินาจะน้อยใจที่ไม่มีใครในบ้านเป็นเด็กเหมือนเธอ" ชายหนุ่มผู้น้องตอบกลับอย่างไม่เป็นเดือดเป็นร้อน

ชาร์ฟเพียงแต่มองภาพตรงหน้าด้วยสายตาอบอุ่น...ครอบครัวของเขา แม้จะอยู่พร้อมหน้าพร้อมตาแต่ก็ไม่เคยมานั่งคุยเล่นเรื่องส่วนตัวของกันและกันอย่างนี้ ด้วยความที่เป็นลูกชายคนเดียวจึงไม่เคยมีพี่น้องสนิทสนมเช่นนี้ จะมีก็แต่การริมลูกผู้น้องนั่นแหละที่ใกล้เคียงกับคำว่าน้องชายมากที่สุด แม้ว่าในวัยเด็กจะสนิทสนมกันมากพอสมควร แต่เพราะการริมชอบเอาแต่เล่นชน ส่วนเขาเป็นเด็กเรียบร้อยจึงไม่ค่อยได้ร่วมกิจกรรมด้วยกันบ่อย

มากนัก มาใกล้ชิดกันมากขึ้นก็เมื่อต่างฝ่ายต่างโตเข้าวัยรุ่นกันแล้ว...ชายหนุ่ม
จึงนั่งมองการโต้แย้งเล็กๆ น้อยๆ ระหว่างพี่น้องเสียเพลิน

"พอ...พอได้เลยทั้งสองคน ไม่เกรงใจชาร์ฟบ้าง" คุณประิธมเป็นคน
ห้ามทัพ ลืมไปเสียแล้วว่าใครเป็นคนเริ่มพูดเรื่องนี้ขึ้นก่อน "ลุงต้องขอโทษด้วย
เชิญมาคุยเรื่องงานก็มาเป็นแบบนี้"

"ไม่เป็นไรหรอกครับ" ชาร์ฟยิ้มออกมาบ้าง

"เออๆ อาเดย์ เรียอาร์ท มานั่งแล้วก็คุยเรื่องงานกันเสียที" บอกกับ
ลูกชายแล้วก็หันไปพยักหน้าให้อาลิที่ยืนอยู่ไปหยิบเอกสารในตู้ออกมา

ชาร์ฟจึงเปิดเอกสารที่เตรียมมา เมื่อทุกอย่างเรียบร้อยแล้วทั้งหมด
ก็เริ่มต้นปรึกษากันเรื่องงานที่เกี่ยวกับการเข้าหุ้นเปิดโรงแรมกิ้งรีสอร์ต
ขึ้นอีกหลายสาขาระหว่างสองบริษัทกันอย่างจริงจัง

• บทที่ 3

ภายในห้องประชุมเล็กต่างคนต่างทุ่มเทศมารออยู่กับหัวข้อสนทนาตรงหน้าจนลืมนึกถึงสิ่งรอบข้างไป มาสะดุ้งเอาพร้อมกันก็เมื่อมีเสียงเคาะประตูดังขึ้น แล้วคนเคาะก็ถือวิสาสะพาตัวเองเข้ามาในห้องโดยไม่รอคำอนุญาต

"บ่ายสองโมงแล้วนะคะ ไม่มีใครหิวกันเลยหรือไง"

เสียงใสๆ ดังเข้ามาตอนที่เจ้าตัวจะเดินมานั่งข้างอาเดย์ ซึ่งตำแหน่งนั้นทำให้เธอนั่งตรงข้ามกับคนที่เพิ่งจะเกลียดชังหน้าเพิ่มขึ้นเมื่อคืนเข้าพอดี

"จينا มองไม่เห็นหรือว่าพ่อ พี่ๆ แล้วก็ซาริฟกำลังคุยเรื่องงานกันอยู่" ผู้เป็นบิดาทำหน้าที่แสร้งมองบุตรสาวด้วยสายตาดำหนึ แต่แล้วก็คลายลงเมื่อได้เห็นดวงตาสีน้ำตาลที่กะพริบอ่อนเชื่องเหมือนเด็กน้อย...เขาและทุกคนในครอบครัวใจอ่อนให้ชะจิน่าเหมือนกับที่เคยเป็นตั้งแต่เธอเกิดมานั้นกระมัง

"แหม...ก็จิน่าเป็นห่วงพ่อกับพี่ๆ นี่คะ เลยเวลาอาหารกลางวันมาตั้งนานแล้ว" ชะจิน่าเอ่ยเสียงกระแจะกระงออด ละเว้นชื่อใครอีกคนหนึ่งในห้องอย่างจงใจ

"ตัวเองหิวเองละสิไม่ว่า" เรียอาร์ทว่าด้วยเสียงล้อเลียนพร้อมกับยกคิ้วให้

"เพิ่งกลับจากยิมมาหรือจينا" อาเดย์ถามเมื่อเห็นน้องสาวตัวเอง อยู่ในชุดกางเกงวอร์มขายาวสีเทาเข้มขลิบชมพู เสื้อยืดตัวเล็กสีขาวที่ยังคงชุ่มเหงื่อถูกคลุมไว้ด้วยเสื้อวอร์มสีเดียวกันกับกางเกง

อะจิน่าหันไปก่อนที่ชายคนรองก่อนจะหันไปตอบพี่ชายคนโต "ค่ะพี่ พอดีเดินสวนกับอาลิที่พ่อสั่งให้ไปเอาเอกสารเพิ่มเลยรู้ว่ายังประชุมกันไม่เสร็จก็เลยเดินตรงมาที่นี้ก่อน คนครัวเตรียมอาหารเอาไว้พร้อมแล้วนะจะไปทานอาหารกันก่อนนะค่ะพ่อ เดี่ยวโรครกระเพาะกำเริบจะไม่คุ้มกัน" ประโยคสุดท้ายเธอหันไปพูดกับบิดาเสียงหวาน

"ไม่ต้องมาอ้อนพ่อ ใครกันแน่ที่จะเป็นโรครกระเพาะ กินแต่ของที่เหมือนมดดม ผอมจนไม่รู้จะพอมไปถึงไหนแล้ว" คุณประสิทธิ์ว่าเบาๆ ก่อนจะหันไปทางชายหนุ่มที่นั่งเงียบตั้งแต่อะจิน่าก้าวเข้ามา

"ชาร์ฟหิวรึยังล่ะ ประชุมเพลินจนลืมเวลา เสียมารยาทเจ้าของบ้านเสียจริง"

"ไม่เป็นไรหรอกครับคุณลุง"

"อาเถอะ ยังไงก็ไปทานข้าวกันก่อนก็แล้วกัน ตอนสี่โมงลงมีนัดเสียด้วย เอาเป็นว่าค่อยมาคุยกันอีกทีดีไหม"

"ครับ"

อะจิน่าทำปากย่นอย่างไม่พอใจเมื่อเห็นบิดาเอาใจ 'แขก' คนนี้เสียเหลือเกิน แล้วก็ต้องตาโตเมื่อได้ยินคุณประสิทธิ์ชวนเขาต่อว่า

"เดี๋ยวชาร์ฟมาทานกลางวันด้วยกันก็แล้วกัน จะได้ลองชิมฝีมือพ่อครัวของโรงแรมเสียหน่อย"

"จิน่าสั่งเขาจัดโต๊ะสำหรับคนแค่สี่คนเท่านั้นเองนะค่ะ" เธอรีบแย้ง

"เหลวไหลน่าจิน่า ไปเถอะ ไปสั่งให้เขาจัดสำหรับเพิ่มอีกที่ แล้วก็ไปเปลี่ยนเสื้อผ้าซะให้เรียบร้อย เดี่ยวพ่อคุยอะไรอีกนิดหน่อยแล้วจะตามไป"

คนถูกสั่งทำแก้มป่องลุกพรวดขึ้น ปรายตาไปมองชาร์ฟอย่างไม่เป็นมิตร

ก่อนจะสะบัดหน้าเดินออกจากห้องไป

เมื่อร่างเล็กๆ นั้นพ้นสายตาไปแล้วคุณประธมกับลูกชายทั้งสองก็ถอนหายใจออกมาพร้อมกันโดยไม่ได้นัดหมาย

"ผมต้องขอโทษแทนจิน่าด้วยนะครับ โตจนป่านนี้แล้วยังเหลวไหลอยู่อีก"

ซารีฟยิ้มบางๆ อยู่ในใบหน้า ไม่พูดอะไรแต่ในใจคิดว่า...ก็เพราะมีพ่อและพี่ที่ตามใจอย่างนี้ไงเล่า

เสียงเคาะประตูดังขึ้นมาอีกครั้ง คราวนี้เป็นอาลิที่หอบเอกสารชุดใหญ่มาเต็มอ้อมแขน

"มาพอดีเลยอาลิ ของที่เอามาพวกนั้นวางเอาไว้ก่อนก็แล้วกัน แล้วก็ช่วยเก็บของบนโต๊ะนี้ด้วย เดี่ยวพวกเราจะไปทานอาหารกลางวันกันก่อน อาจจะประชุมกันอีกที่ตอนเย็นๆ"

เมื่อเลขาฯ หนูมรับคำ คุณประธมก็ชวนบุตรชายทั้งสองกับซารีฟ "ไปทานอาหารกัน"

ห้องอาหารขนาดเล็กอยู่ติดกันกับห้องประชุมนั่นเอง ประตูที่เปิดไปอีกด้านเป็นครัวทันสมัยที่ย่อขนาดลงมาอย่างเหมาะสม กึ่งกลางของห้องมีโต๊ะอาหารขนาดหนึ่งได้แปดคนวางอยู่ สำหรับถูกจัดเตรียมเอาไว้หาที่กลืนอาหารหอมลอยอบอวลอยู่ในอากาศ

อะจิน่าที่ยังอยู่ในชุดวอร์มเหมือนเดิมนั่งรออยู่บนเก้าอี้ตัวหนึ่ง เธอทำหน้าไม่รู้ไม่ชี้พลางเสลี่ยงน้ำส้อมเมื่อทั้งหมดเดินเข้ามา

"อ้าว...จิน่า ทำไมไม่ไปอาบน้ำอาบทำเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนล่ะ" เรียวอาร์ทเดินเข้าไปยั้ศีรษะน้องสาวคนเล็กก่อนจะนั่งลงข้างๆ "ยี้...เหม็นเหม็นจะแย่"

"เหม็นก็ไม่ต้องมานั่งข้างๆ จิน่า" หญิงสาวตอกกลับหน้ามุกทำให้คนล้อมว้างบางมากอดเอาไว้เต็มอ้อมแขน แถมหอมแก้มแรงๆ อีกที

เป็นการเอาใจ

"ไปอารมณ์เสียมาจากไหนอีเรา ทำตัวเป็นเด็กไปได้ เรียนจบมาตั้งปริญญาโทแล้ว" อาเคยหันไปเลื่อนเก้าอี้ให้ชาร์ฟที่นั่งตรงข้ามกับเรียอาร์ท ก่อนที่ตัวเองจะนั่งลงตรงข้ามกับน้องสาว ส่วนคุณประสมนั่งเป็นประธานอยู่ที่หัวโต๊ะ

หญิงสาวไม่ตอบ หากเมื่อเห็นทุกคนนั่งประจำที่เรียบร้อยแล้วก็ส่งสัญญาณให้บริกรหนุ่มของโรงแรมทำหน้าที่เสิร์ฟอาหารซึ่งเป็นเนื้อเป็ดอบราดซอสสโตน์ริงเคส พร้อมด้วยสลัดผักที่ถูกจัดเรียงอย่างสวยงาม

พอทุกคนเริ่มลงมือรับประทานอาหารไปบ้างแล้วคุณประสมก็หันไปถามอะจิน่าอีกครั้ง

"ลุยังไม่ได้ตอบอาเตย์เลยว่าเป็นอะไรไป ไหนตอนแรกบอกกับพ่อว่าเรียนจบมาหลายเดือนแล้ว อยากจะเริ่มทำงานเสียทีไง ตอนการิมเสนอโครงการมาก็เห็นออกโอเคเสียอะไรเสียมากมาย มีประชุมกับชาร์ฟวันนี้นักกลับไม่เข้าไปคุยเอาเสียต๊อๆ อย่างนี้จะทำงานใหญ่ได้อย่างไรกันล่ะ"

คำสนทนานั้นทำให้ชาร์ฟหันไปมองหญิงสาวคนเดียวของห้องอย่างแปลกใจ ชายหนุ่มเพิ่งรู้ว่าเธอร่วมทำโครงการนี้ด้วยตั้งแต่แรก...วันนี้คงจะหนีเพราะว่าตัวเขาเองละสินะ

"เตี้ยวให้อาลิสรูปให้ฟังก็ได้นี่คะ" อะจิน่าเถียงออกมาไม่เต็มเสียงนัก

"มันจะไปเหมือนนั่งฟังอยู่ด้วยตัวเองได้ยังไง" คุณประสมบ่นก่อนถอนหายใจออกมาเอือมหงุดหงิด

"จิน่าสัญญาว่าจะเข้าร่วมประชุมในครั้งต่อไปก็แล้วกันค่ะพ่อ"

คำตอบนั้นเรียกรอยยิ้มให้ผุดขึ้นมาบนใบหน้าของบิดา "อย่างนั้นก็ดี เมื่อตะกี้เรายังพูดคุยกันไม่จบ เตี้ยวเย็นๆ คงจะต้องประชุมกันอีกที...ชาร์ฟสะดวกรีเปล่าหลาน"

"ทางผมไม่มีปัญหาอะไรครับ"

"อาหารเป็นยังงี้บ้าง"

"อร่อยมากครับ ฝีมือพ่อครัวของที่นี่ดีทีเดียว"

"อย่างนั้นลูกก็ขอเชิญมือเย็นด้วยเลย เอาสักหกโมงครึ่งเป็นไง เร็วหน่อย และพอทานอาหารเสร็จจะได้คุยกันให้จบๆ ไป จะได้ร่างโครงการให้เป็นรูปเป็นร่างเสียที"

"ก็ดีครับ" ชารีฟยังคงตอบสั้นๆ เหมือนเคย

"ลู่ๆ ละ อาเดย์ เรียอาร์ท จิน่า"

อาเดย์รับคำทันที เรียอาร์ทชะงักไปเล็กน้อยก่อนตอบตกลง เพราะว่าเขานัดพาสาวออกไปทานอาหารข้างนอก...แต่ช่วงเถอะ ยังไงก็เลื่อนได้ไม่มีปัญหา

ส่วนสะจิน่า...หญิงสาวทำหน้าที่เมียอย่างเก็บไม่อยู่ หากก็พยักหน้ารับคำเป็นอย่างดี

เมื่อบริกรเดินเข้ามาเก็บจานของหวานและเริ่มเสิร์ฟกาแฟ อาเดย์ก็ถามชารีฟขึ้นว่า "บายนี้จะทำอะไรละชารีฟ"

"ผมคงจะไปเดินดูเมืองเสียหน่อยครับ ไม่เคยมามาร์ราเคชเลย"

ชายหนุ่มละไว้ในฐานที่เข้าใจว่าเขาอยากจะไปสำรวจตัวเมืองว่ามีอะไรน่าสนใจบ้าง แม้จะรู้ว่ามาร์ราเคชเป็นเมืองท่องเที่ยวที่เป็นจุดหมายอันดับต้นๆ ของชาวยุโรป รายได้หลักของเมืองนี้จึงมาจากการท่องเที่ยวล้วนๆ ทำให้ทางการของโมร็อกโกสนับสนุนให้นักหนาที่จะให้มีโรงแรมเพิ่มขึ้นเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวที่มีมาตลอดปี ชารีฟอยากไปดูให้เห็นกับตาว่าอะไรที่เป็นแม่เหล็กดึงดูดของเมืองนี้

คุณประิหมพยักหน้าอย่างพอใจในความรอบคอบของผู้ร่วมงานใหม่ "ดีแล้ว ลูกก็อยากให้ชารีฟไปสัมผัสเสน่ห์ของโมร็อกโกด้วยตัวเอง แล้วจะไปไหนละ"

"ผมยังไม่แน่ใจเลยครับ วันนี้ไม่มีเวลามากนักคงจะไปเดินดูแถวเจอมานาเฟฟน่าเสียหน่อย แล้วอาจจะเดินในซुकต่อไป" ซาริฟหมายถึงจัตุรัสที่อยู่ในเมดินาหรือส่วนเมืองเก่าและตลาดนัดขนาดใหญ่อันเป็นจุดที่นักท่องเที่ยวที่มามารราเคซต้องแวะชม

"จะไปให้ถึงที่นั่นมันก็ไม่ยากหรอก แต่จะเดินให้ทั่วนะมันไม่ถนัด" เรียอาร์ทว่า

"นั่นสิ ซาริฟมีไกด์รีเปล่า" อาเดย์ถาม

"ผมมีแผนที่ครับ"

ได้ยินดังนั้นแทนที่จะจัดหาไกด์อาชีฟให้ คุณประสมก็พยักหน้าไปทางบุตรสาว "งั้นจึน่าแนะ ไปเป็นเพื่อนซาริฟหน่อย"

ยังไม่ทันที่ซาริฟจะเอ่ยปากปฏิเสธแต่อย่างไร อะจินาก็ผลอดตัวร้องออกมาก่อน "ไม่เอาละ ทำไมต้องเป็นจึน่าด้วยละคะ"

"อ้าว ก็บ้ายนี้ลูกอยู่ว่างๆ ไม่มีอะไรทำอยู่แล้วนี่ แล้วก็เป็นที่ของเจ้าบ้านที่จะต้องรับรองแขกด้วย" ผู้เป็นบิดาให้เหตุผล

"พี่อาเดย์คงจะทำหน้าที่ได้ดีที่สุดมั้งคะ" อะจินาโยนหน้าที่ไปให้พี่ชายคนโต

ฝ่ายนั้นสั่นศีรษะ "พี่ต้องไปกับพ่อบ้ายนี้ ไปดูราคาอุปกรณ์ก่อสร้างใจ"

"งั้นก็พี่เรียอาร์ทสิ" หญิงสาวไม่ยอมแพ้ โยนกลองต่อไปที่พี่ชายคนรอง

"อ๊ะ พี่ก็ไม่ว่าง มีนัดแล้ว" เรียอาร์ทว่ายิ้มๆ

"นัดกับสาวนะสิคะ" อะจินาย้อนเข้าให้ "ไม่เห็นจะสำคัญ"

เมื่อได้ยินอย่างนั้นเรียอาร์ทก็เลยได้ทีแหกกลับไป "ก็ยิ่งดีกว่าคนไม่มีนัดละน่า"

อะจินาอยากนักที่จะขว้างถ้วยกาแฟในมือลอยไปปิดปากเจ้าพี่ชายตัวดี หากยังเอาไว้ ได้แต่มองเป็นเชิง

'ฝากไว้ก่อนเถอะ'

"แล้วอาลิละคะ" คราวนี้เหยื่อเป็นเลขาฯ หุ่นของบิดา

"อาลิก็ต้องไปกับพ่อสิ เขาเป็นเลขาฯ ของพ่อนี่"

"นั่นให้ใครไปก็ได้ ไม่เห็นต้องเป็นจ้มน่าเลย"

ชาร์ฟที่นั่งเฝ้ามองการโต้แย้งตรงหน้าอย่างไม่สบายใจเอ่ยแทรกขึ้นมาเบาๆ อย่างเกรงใจ "คุณลุงไม่ต้องให้คุณฮะจิน่าเธอลำบากหรอกครับ ผมไปไหนมาไหนคนเดียวได้สบายมากอยู่แล้ว"

หากคุณประธมยังคงยืนยันเจตนาเดิม "ไม่ต้องเกรงใจหรอกชาร์ฟ และอีกอย่างที่คุณให้จ้มน่าไปด้วยเนี่ย ก็อยากจจะรบกวนชาร์ฟด้วย"

"เรื่องอะไรหรือครับ" ชายหนุ่มถามอย่างแปลกใจ

"ก็อยากจะให้ช่วยบริพารงานที่เราประชุมกันเข้านี้ให้จ้มน่าที่ เพราะตอนเย็นเราต้องประชุมกันอีก แล้วก็ไม่มีใครว่างจะบริพารให้เธอฟังเสียด้วย" ตอบแล้วก็หันไปทางบุตรสาวที่นั่งห่างอยู่ "ลูกบอกว่าจะเข้าประชุมเย็นนี้ จะเข้าประชุมทั้งๆ ที่ไม่รู้ความคืบหน้าอะไรได้ยังไง จริงไหมจ้มน่า"

เจอแม่นี่เข้าคือเรียกว่าขมวดมุ่น หลังจากนั่งคิดหนักอยู่เกือบนาทีเต็มแล้วหาเหตุผลมาโต้แย้งไม่ออก ฮะจิน่าก็เลยตกลงรับคำ

"ก็ได้ค่ะ ไปกันเลยไหมละคะ" หญิงสาวหันไปถามลูกท้วมจำเริญของเธอด้วยสีหน้าบอกบุญไม่รับพร้อมกับลุกขึ้นไปคว่ำกระบะเป่าเป้ใบเล็กมาสะพายเอาไว้

ชาร์ฟมองคนที่จะมานำทางตลอดปายนี้ด้วยความหนักใจ หากสีหน้ายังคงเรียบเฉย กล่าวขึ้นเรียบๆ "ผมไม่รีบร้อนอะไรนะครับ บางทีคุณอาจจะอยากไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าสักหน่อยก่อน"

หากดวงหน้าใส่นั้นเชิดไปอีกทาง "ฉันจะไปของฉันอย่างนี้ละคะ หรือว่าคุณรังเกียจ?"

คนถูกถามเอ่ยปากขอตัวกับผู้ร่วมโต๊ะคนอื่น ลูกชิ้นยืนเป็นคำตอบ

พยักหน้าเป็นเชิงให้เธอนำทาง ก่อนจะพยักหน้าอีกครั้งให้เธอเดินนำไปโดยไม่พูดอะไรอีก

...รังเกียจนะไม่รังเกียจหรอก เพียงแต่เขาตั้งใจเตือนด้วยความหวังดีแท้ๆ อากาศข้างนอกค่อนข้างอุ่น และเวลาบ่ายแก่ๆ อย่างนี้ถ้าแดดจัดคงจะร้อนเสียว่ะ ไม่ได้มีแอร์เย็นฉ่ำเหมือนในนี้ ตัวเธอเองนั่นล่ะที่จะคันยิบเพราะเหงื่อไคล แต่ก็ช่างปะไร...

เมื่อมันใจว่าสองหนุ่มสาวเดินลับไปแล้วอาเดย์ก็หันไปทางบิดา ถามด้วยสีหน้ายิ้มๆ "พ่อมีแผนอะไรหรือครับ"

"เปล่าซักหน่อย" ผู้เป็นบิดาตอบก่อนหัวเราะออกมาอย่างอารมณ์ดี แวดตาเป็นประกายขบขัน

"อย่าปิดกันเลยครับ ผมรู้ว่าพ่ออยากได้ชาร์ฟมาเป็นลูกเขย" เรียวอาร์ทเสริมขึ้นมาบ้างพลางเอนหลังพิงพนักเก้าอี้อย่างสบาย

"แล้วเราสองคนไม่อยากจะนั่งองแต่งานกับคนติง หรอกหรือไง อายุก็ตั้งยี่สิบสี่เข้าไปแล้ว"

ลูกชายคนโตหัวเราะ "บางทีผมยังนึกว่าน้องอายุซักสิบห้า"

"ก็นั่นล่ะ มีแผน แต่งงานเสียจะได้เป็นผู้ใหญ่เสียที แม่เค้าก็เป็นห่วง... ว่าแต่ลูกสองคนเออะ จะสนับสนุนรีเปล่า"

"ผมไม่ค้านหรอกครับ สำหรับชาร์ฟ" อาเดย์ตอบ

"ถ้าเขาจะรักจิน่าล่ะก็นะ" เรียวอาร์ทเติม

"พ่อถึงอยากให้ลูกช่วยกันด้วยล่ะ"

เรียวอาร์ทขยับตัวนั่งตรง เท้ากางมองบิดาตาใสอย่างนึกสนุกไปด้วย "จะให้ช่วยยังไงล่ะครับ ออกนอกหน้ามากไม่ได้แน่ ถ้าจินารู้ตัวเธอจะยิ่งหนียิ่งเกรเข้าไ้ไปใหญ่"

"นั่นสิ... จักรวาลที่แล้วได้ไหมครับ จิน่าป่วนการตุ่ตัวซะยุ่ง" อาเดย์

ยัมซันเมื่อนึกถึงเหตุการณ์เมื่อสองปีก่อน

"ก็ต้องค่อยๆ ทำสิ ยังไงก็ดูสถานการณ์วันนี้ก่อน ลูกสองคนคอย
ร่วมมือก็แล้วกัน พยายามให้พวกเขาใช้เวลาอยู่ด้วยกันมากๆ หน่อย ไหนๆ
การิมก็ส่งลูกพี่มาให้ถึงที่แล้วนี่" คุณประธมตอบยัมๆ ภายในใจวาดหวัง

เรียอาร์ทหัวเราะออกมาเต็มที่จนลึกลงยัมข้างซ้ายบุ่ม พูดย่างติดตลก
ว่า "งานนี้กามเทพคงจะเวียนหัวแน่นอน"

• ตอนที่ 4

พอหลับตาบิดากับพี่ๆ แล้วชะจิกนาก็เดินลึ่วๆ ผ่านโรงรถที่มีรถของครอบครัวรวมทั้งรถของทางโรงแรมหลายคันจอดอยู่ ผ่านแท็กซี่แถวยาวเหยียดที่จอดรอนักท่องเที่ยวอยู่ด้านหน้าออกไปยังถนนใหญ่โดยไม่หันกลับไปมองด้านหลัง ไม่สนใจว่าคนที่อยู่ในความดูแลบายนี้อะไรจะตามมาหรือไม่

ชาร์ฟเดินตามหลังโดยทิ้งระยะห่างเล็กน้อย ออกจะแปลกใจในการกระทำของเธออยู่บ้าง แต่ก็ไม่ได้คิดจะถามไถ่แต่อย่างใด

ทั้งคู่ยืนเคียงกันห่างๆ อยู่เงียบๆ ริมทางเท้าได้ไม่ถึงนาทีรถแท็กซี่คันเล็กสีเหลืองขนาดนั่งได้สามคนหรือที่เรียกว่าเพทตีแท็กซี่ (Petit Taxi) ก็มาจอดอยู่ตรงหน้า

เมื่อทั้งสองขึ้นไปนั่งอยู่ตอนหลังและปิดประตูเรียบร้อยแล้วชะจิกนาก็โงกหน้าไปบอกจุดหมายที่ต้องการกับคนขับเป็นภาษาฝรั่งเศส

"ลา ฟลาส ซิบูเพล"

แล้วแท็กซี่คันเล็กก็เคลื่อนตัวออกไปทันที

ชาร์ฟที่พูดได้เพียงภาษาอารบิกแบบอียิปต์ เยอรมัน และอังกฤษ แต่เข้าใจภาษาฝรั่งเศสได้ไม่กี่คำ พอจะเดาได้ว่าชะจิกนาบอกให้แท็กซี่ขับไปที่

จัตุรัส...ลา พลาส ซึ่งก็น่าจะเป็นจัตุรัสเจอมา เอฟนันนั่นเอง

เนื่องจากประเทศโมร็อกโกเคยถูกปกครองโดยฝรั่งเศสในสมัยศตวรรษที่สิบแปด ดังนั้นแม้ว่าภาษาราชการของโมร็อกโกจะเป็นภาษาอารบิกแบบโมร็อกกัน มีภาษาเขียนเป็นอารบิกแบบคลาสสิก แต่ประชากรส่วนมากสามารถพูดภาษาฝรั่งเศสได้ดี โดยเฉพาะคนที่ทำมาหากินอยู่กับนักท่องเที่ยว ส่วนภาษาอังกฤษนั้นคนที่พูดได้คล่องมีน้อยกว่า

สำหรับเขาแล้วถึงภาษาอารบิกแบบโมร็อกกันจะต่างจากภาษาอารบิกแบบอียิปต์อยู่บ้าง แต่ก็เข้าใจกันได้โดยง่าย ชายหนุ่มจึงพอจะจับเค้าได้ว่าที่เธอสนใจพูดภาษาฝรั่งเศสนั้นก็คงจะเป็นเพราะอยากเกล้งเขานั่นเอง

...เด็กเอ๋ยเด็ก...

คิดได้ดังนั้นแล้วปากที่ขยับจะถามก็เลยปิดเงียบไม่สนใจคนข้างๆ อีกดวงตาสีน้ำตาลอมเขียวมองออกไปนอกหน้าต่างยังทิวทัศน์ทั้งสองข้างทางอย่างสบายใจ

ซารีฟได้ศึกษาข้อมูลมาก่อนจึงรู้ว่ามาร์ราเคชก็เหมือนกับเมืองเก่าของโมร็อกโกอีกหลายเมืองที่ตัวเมืองแบ่งออกเป็นสองส่วนอย่างเห็นได้ชัด คือส่วนเมืองใหม่ (New Town) หรือกีลีซ (Guélis) และส่วนเมืองเก่า (Old Town) หรือเมดินา (Medina)

กีลีซในมาร์ราเคชนี้สร้างขึ้นเพื่อกันให้คนฝรั่งเศสออกมาอยู่เป็นสัดส่วน เป็นการอนุรักษ์เมืองเก่าและเป็นการป้องกันอาชญากรรมที่เกิดจากชาวอาหรับหัวรุนแรงที่คอยฆ่าชาวฝรั่งเศสด้วย เมืองออกแบบโดยสถาปนิกชาวฝรั่งเศส เฮนรี ฟลอส ในปี 1920 ตัวตึกส่วนใหญ่เป็นทรงเหลี่ยมเรียบง่าย สไตล์ฝรั่งเศส ถนนได้รับการวางแผนผังไว้อย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย

แม้ว่าจะไม่มีสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าชม แต่ปัจจุบันนี้กีลีซกลายเป็นศูนย์กลางทางเศรษฐกิจ เต็มไปด้วยธนาคาร ร้านค้า บริษัทท่องเที่ยว

อพาร์ทเมนต์ ร้านอาหารดีๆ และโรงแรมมากมาย

แน่นอนว่าทั้งโรงแรมแอตลาสและโรงแรมใหม่ที่ทางฟาร์วล์จะร่วมหุ้น
ด้วยก็อยู่ในเขตนี้เช่นกัน

นั่งกันเงียบๆ มาได้เกือบสิบนาทีรถแท็กซี่ก็เลี้ยวเข้ามาในถนนใหญ่
ที่สองข้างทางเรียงรายด้วยร้านขายของที่ดูทันสมัย ผู้คนเดินกันแน่นขนัด
ชาร์ฟอดยิ้มออกมาบ้าง ไม่ได้เมื่อเห็นร้านแมคโดนัลด์ขนาดใหญ่ตั้งอยู่
ตรงข้ามกับที่ทำการไปรษณีย์ มีเด็กวัยรุ่นนั่งกันอยู่เต็ม

...เออแหละ ขนาดในมารีราเคชนี่ก็ยังไม่วายมีร้านอาหารแบบฟาสต์ฟู้ด
เข้าจนได้...

อะจิน่าที่คอยปรายตามองคนข้างๆ ขมวดคิ้วอย่างหมั่นไส้เมื่อเห็น
รอยเค็งเล็กๆ บนมูมริมฝีปากบางนั้น

...มีความสุขเหลือเกินนะ...

แล้วในที่สุดตัวเธอเองนั้นแหละที่ทนความเงียบและอึดอัดไม่ไหว
ต้องหันไปพูดกับเขาก่อนอย่างพาลๆ

"นี่คุณ...ใจคอจะนั่งยิ้มกับข้างทางอยู่อย่างนี้ ไม่คิดจะพูดอะไรซักคำ
หรือไง"

ชาร์ฟเป็นอนหน้ากลับมามองดวงหน้าใสที่ดู 'มุ่ม' สนิท เลิกคิ้วถาม
เสียงเรียบ "ก็จะให้ผมพูดอะไรล่ะครับ คุณเป็นคนนำทางยังไม่พูดอะไร
ซักคำแล้วยังเดินลืๆ อย่างกับจะหนีและทิ้งผมไว้ที่โรงแรมนั้นแหละ แถม
จะพาผมไปไหนก็ไม่รู้"

"คุณบอกว่าอยากจะไปไหน ฉันทักว่าคุณไปที่นั่นแหละค่ะ"

"ก็ดีแล้วครับ"

ชายหนุ่มตอบอย่างไม่ไว้น้ำใจ ทำให้ไกด์สาวจำเป็นหน้าอหนักเข้าไปอีก

ส่งเสียง 'ฮี' อยู่ในลำคอ

เห็นอย่างนั้นซารีฟก็ลอบถอนหายใจออกมา นึกๆ แล้วก็อยากจะ
เขกหัวตัวเองเป็นกำลัง...เขาจะไปทะเลาะกับเด็กทำไมกันนะ

ดังนั้นชายหนุ่มจึงเอ่ยถามด้วยเสียงที่อ่อนลงว่า "ตอนนี้เราอยู่ที่ไหน
กันครับคุณฮะจินา"

ฮะจินาฟังเสียงหนุ่มๆ นั้นอย่างไม่เชื่อหู เอียงหน้ามองชายหนุ่มอย่าง
ไม่ค่อยไว้วางใจเท่าไรหรอกก่อนจะตอบโดยไม่มองหน้า หากเสียงอ่อนลง
เล็กน้อย "ถนนโมฮัมหมัดไฟว์ (Ave. Mohammed V) ค่ะ เป็นถนน
สายหลักจากกิลิชไปเมดิน่า อีกเดี๋ยวคุณก็จะเห็นคูโทเวเบีย (Koutoubia)"

"คูโทเวเบียจ้ะหรือ"

"สุเหร่าคูโทเวเบียจ้ะค่ะ เป็นตึกที่สูงที่สุดในมารีราเคซ แล้วก็สุเหร่า
ที่สวยงามที่สุดแห่งหนึ่งในทวีปแอฟริกาเหนือด้วย"

"แล้วทำไมถึงชื่อคูโทเวเบีย...สุเหร่าของคนขายหนังสือละครับ
ชื่อแปลกดี"

"ในสมัยก่อนคูโทเวเบียเป็น
โรงเรียนที่สอนคัมภีร์อัลกุรอานด้วย
รอบตัวสุเหร่าจึงมีร้านขายหนังสือ
อยู่เต็มไปหมด แต่ในปัจจุบันนี้ไม่มี
ให้เห็นแล้วละค่ะ อะ...นั่นไงคะ"
ฮะจินาเอ่ยขึ้นพลางชี้นิ้วให้ซารีฟ
มองไปข้างหน้า

สิ่งก่อสร้างที่ตระหง่านอยู่ลิบๆ
นั้นเป็นตึกทรงสี่เหลี่ยมจัตุรัส
ก่อเป็นแท่งสูงด้วยอิฐสีน้ำตาลอมชมพู
ครึ่งบนแกะสลักเป็นลวดลายงดงาม

...สุเหร่าคูโทเวเบีย...

ประดับด้วยกระเบื้องเซรามิกสีฟ้า ส่วนหลังคาเป็นโดมครึ่งวงกลมหยักคล้ายกับฟักทองสีขาวสะอาด มียอดคล้ายลูกบอลกลมสีทองเรียงกันอยู่สามลูก งดงามสง่าอยู่ท่ามกลางหมู่ต้นไม้สีเขียวยื่นมาจัด

"ที่เห็นเป็นมินาเรต (Minaret) สูงเกือบเจ็ดสิบเจ็ดเมตรค่ะ ช่างในกว้างพอที่จะให้ม้าวิ่งขึ้นไปจนถึงยอดได้ด้วย"

"ดูอย่างนี้ไม่น่าจะกว้างพอเลยนะคะ"

"เราอยู่ไกล แล้วตัวตึกสูงก็เลยหลอกตามั้งคะ จริงๆ แล้วฐานเป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัสกว้างยาวด้านละสิบสองเมตรนะคะ" ยิ้มออกมาหนึ่งแล้วก็พูดต่อว่า "เห็นลูกบอลกลมๆ บนยอดนั้นไหมคะ"

ซารีฟพยักหน้า "ครับ เป็นการประดับที่แปลกดี"

"ตามตำนานเล่าว่าของแท้ดั้งเดิมนั้นเป็นทองคำค่ะ ทำจากเครื่องประดับของมเหสีของสุลต่านที่แอบกินองุ่นไปสามลูกในช่วงรอมฎอน* (Ramadan) ฉะนั้นที่ไรก็อดนึกไม่ได้ทุกทีว่าถ้าเอาเครื่องประดับทั้งหมดของเธอมาย่อยคอกคงจะคอหักตาย หรือไม่เธอก็คงจะแข็งแรงมาก ตัวหนายิ่งกว่ายักษ์ปักหลั่น"

ฮะจินำพูดแล้วก็หัวเราะให้กับความคิดของตัวเอง หากเมื่อเห็นสีหน้าเรียบเฉยไม่บ่งบอกอารมณ์ใดๆ ของผู้ที่นั่งด้านข้างก็หยุดก็๊ก อารมณ์ที่ดีขึ้นนิดหน่อยกลับไปซุ่มมัวเหมือนเดิม ก่อนชายหนุ่มอยู่ในใจ...คนอะไร ทำหน้าอย่างนั้นได้ทั้งวัน

เมื่อรถแท็กซี่เข้าใกล้ส่วนเมดินามากยิ่งขึ้น การจราจรที่ค่อนข้างสับสนอยู่แล้วยิ่งดูุ่นวาย บนถนนใหญ่ของมาร์ราเคชมีพาหนะเกือบทุกชนิดที่จะจินตนาการได้ ตั้งแต่รถยนต์เก่าจนขึ้นสนิม รถกลางเก่ากลางใหม่

* รอมฎอน คือช่วงถือศีลอดของชาวมุสลิม ในช่วงระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตกดินนั้นไม่ได้รับอนุญาตให้รับประทานอาหาร จะรับประทานได้หลังพระอาทิตย์ตกดินและก่อนพระอาทิตย์ขึ้น

ไปจนถึงรถยนต์ยุโรปหุหรามันปลาบ รถจักรยานยนต์เครื่องแรงสูง รถกึ่งจักรยานยนต์กึ่งจักรยานหรือที่เรียกว่า 'ม็อพเพด' ไปจนถึงรถจักรยานธรรมดา นอกจากนั้นก็มีทั้งเกียนลากด้วยม้า ลา หรือล่อ บรรทุกพืชผักผลผลิตทางการเกษตรเอาไว้เต็ม รวมไปถึงรถม้าคันงามสำหรับต้อนรับนักท่องเที่ยวไว้ชมเมืองอีกด้วย

ซารีฟเคยคิดว่าการจราจรในไคโรแย่งยวดแล้ว มาเจอถนนในมารีราเคชเขายังต้องเปลี่ยนใจ อดพูดออกมาไม่ได้ว่า "ผมพอจะเข้าใจแล้วว่าทำไมคุณถึงไม่ขับรถออกมาเอง"

ฮะจิน่าตอบหน้าตาย "แค่นี้ก็ทำคุณตะลึงแล้วหรือคะ ไม่อยากจะบอกว่ายังน้อยนะ ไว้คุณมาช่วงเทศกาลบุญญะกะจะยิ่งสนุกสนานกว่านี้อีก"

ในทุกปีชาวโมร็อกกันจะมีเทศกาลบุญญะกะ ในระหว่างนั้นครอบครัวชาวโมร็อกกันจะต้องนำแกะมาอยู่ในบ้านด้วยเป็นเวลาสองอาทิตย์ ก่อนจะนำไปฆ่าตามความเชื่อที่ว่าเป็นการล้างบาปแทนตัวพวกเขา

"คนโมร็อกกันส่วนมากยากจนคะ ส่วนใหญ่ก็จะมีแค่ม็อพเพด นั่งกันทั้งครอบครัว พ่อขับ แม่ซ้อนท้าย มีลูกนั่งกลาง แต่ช่วงชนแกะกลับบ้านพอมีแกะเป็นภาระด้วยแล้วเนี่ย ก็จะเป็นพ่อขับ แม่ซ้อนท้าย ลูกถูกไว้ข้างหลัง แล้วมีแกะนั่งอยู่ตรงกลาง"

เมื่อคิดภาพตามนั้นแล้วทำให้ซารีฟอดยิ้มออกมานิดหนึ่งไม่ได้ มันคงจะเป็นภาพที่ทั้งขบขันทั้งโกลาหลพิลึก

"แล้วบางครอบครัวที่มีรสนะคะ พ่อขับรถ แม่กับลูกนั่งข้างหลัง ส่วนผู้โดยสารข้างคนขับที่ถูกคาดเข็มขัดนิรภัยเอาไว้อย่างดีนั้นเป็นแกะคะ"

พอฮะจิน่าเล่ามาถึงตรงนี้แล้วคนฟังก็หัวเราะออกมานิดหนึ่งซึ่งทำให้คนเล่าแสวงงัดเสียงสูงและตาโตอย่างประหลาดใจ

"เพิ่งรู้ว่าคุณหัวเราะเป็นด้วย"

เท่านั้นคนที่กำลังหัวเราะเบาๆ อยู่ก็หุบปากทันที ปล่อยให้ชะจิน่า ยิ้มอย่างพอใจอยู่คนเดียวที่ได้แกล้งแค้นเล็กๆ น้อยๆ ไปบ้าง

ไม่นานนักรถแท็กซี่คันเล็กก็มาหยุดอยู่ที่กลางจัตุรัสกว้างขวาง โอบด้วย แผงรถเข็นขายน้ำส้มคั้นสดๆ และผลไม้ตากแห้งอย่างอินทผลัม กล้วย และ ถั่วขนานชนิด กึ่งกลางเต็มไปด้วยฝูงชนที่มุงอะไรกันอยู่เป็นหย่อมๆ ชะจิน่า จัดการจ่ายเงินแล้วก็พาซารีฟมายืนอยู่ด้านข้าง

อากาศช่วงปลายเดือนพฤศจิกายนซึ่งเป็นช่วงต้นของฤดูหนาวแต่ มาร์ราเคชยังคงอบอุ่น อุณหภูมิอยู่ที่ 16-17 องศาเซลเซียส ท้องฟ้าเป็น สีฟ้าสวย แสงแดดเจิดจ้าแจ่มใส บรรยากาศรอบข้างดูคึกคัก ตัวตึกรอบข้าง เป็นสีน้ำตาลอมชมพูอันเป็นสีของเมืองมาร์ราเคชที่ดูกลมกลืนกันไปหมด

...เจอมา เอฟน่า...

"นี่ละค่ะ เจอมา

เอฟน่า (Jemaa el Fna) ที่ได้รับคำกล่าวขานว่าเป็นเสมือนจัหวะหัวใจที่เต้นเป็นเสียงดนตรีของมาร์ราเคช" ชะจิน่ากล่าวพร้อมกับมองไปรอบๆ ด้วยรอยยิ้ม "เจอมา เอฟน่า หรือ

'การชุมนุมของคนตาย'

ได้รับการตั้งชื่ออย่างนี้เพื่อเป็นเกียรตินะคะ เพราะสมัยก่อนที่นี่เคยเป็นลานประหารนักโทษ ศีรษะของนักโทษที่ถูกตัดคอแล้วก็จะถูกเอามาประดับบนกำแพงรอบข้างค่ะ"

อธิบายแล้วก็หันไปถามลูกทัวร์จำเป็นของเธอกำลังกวาดสายตา

อย่างตื่นใจภายใต้ท่าทีที่ดูเรียบๆ นั้นว่า "คุณอยากดูอะไรล่ะคะ"

"ก็มีอะไรให้ดูบ้างล่ะครับ" ลูกทัวร์ย้อนถามกลับ

โกธัสวาทักไหล่ก่อนจะอธิบาย "ถ้าคุณมาที่นี่ตอนเช้า คุณอาจจะแปลกใจว่าเจอมา เอฟน่ามีชื่อเสียงได้อย่างไร เพราะดูไม่ต่างอะไรกับลานจอดรถช่วงบ่ายอย่างนี้ส่วนมากจะเต็มไปด้วยนักแสดงเร่ ที่คุณเห็นคนมุงเป็นหย่อมๆ นั้นล่ะคะ แต่ที่นี่จะคึกคักที่สุดก็ตอนกลางวัน เพราะจะมีแผงขายอาหารเต็มไปหมดเลย"

"ถ้าคุณไม่ว่าอะไร งั้นเราไปดูการแสดงก็แล้วกันครับ"

เมื่อทั้งสองเดินขยับเข้าไปในจัตุรัสเพียงแค่นับร้อยๆ ก็ถูกต้อนรับโดยหมองูที่นั่งกันอยู่เป็นกลุ่ม มึงเห่าสองสามตัวตบเป็นวงกลม ชูคอแผ่แม่เบี้ยอยู่ตรงหน้า ชายหนุ่มคนหนึ่งถือถุงเดินเข้ามาใกล้

เขาอยู่ในชุตจาလာบา (Djellaba) ซึ่งเป็นชุดพื้นเมืองทำด้วยขนสัตว์ทรงกระสอบยาวคลุมถึงครึ่งแข้ง แขนยาวถึงข้อมือ คล้ายกับกาเลาบีเยาของอียิปต์ หากจาလာบาไม่นิยมมีลวดลายและยังมีฮู้ดทรงสามเหลี่ยมห้อยอยู่ด้านหลัง

พอมาถึงเบื้องหน้า หนุ่มสาวทั้งสองที่ดูผาดๆ แล้วไม่ต่างอะไรกับนักท่องเที่ยวชาวตะวันตกมากนัก เนื่องจากซารีฟอยู่ในชุตสุทเรียบร้อยและยังมีโครงหน้าไปทางนั้นอยู่มาก ส่วนฮะจิน่าอยู่ในชุตวอร์มทันสมัย ผมยาวผูกไว้เป็นหางม้าอย่างง่ายๆ เขาจึงเริ่มร่ายเป็นภาษาอังกฤษ

"ยินดีต้อนรับครับ ยินดีต้อนรับ มาถ่ายรูปคู่กับงูมัยครับ จะได้โชคดี"

หากเมื่อฮะจิน่าตอบปฏิเสธยื้มๆ เป็นภาษาอารบิกสไตร์โมร็อกกันชัดเจนว่า "ไม่ค่ะ ขอคุณ" หมองูจึงทำหน้าที่มาก่อนจะเดินจากไปหานักท่องเที่ยวหนุ่มสาวหน้าตาญี่ปุ่นคู่หนึ่งที่เดินเฉียดเข้ามาใกล้ ถือวิสาสะเอาจูที่ถืออยู่พาดโครมเข้าที่คอชายหนุ่มแล้วก็ลากไปนั่งอยู่กับกลุ่มมึงเห่า เร่งให้แฟนสาว

ที่มาด้วยกันถ่ายรูปให้
ฮะจิน่าเห็นดังนั้น
ก็กระซิบกับซารีฟว่า "นี่
ล่ะละ วิธีการหาเงินของ
คนในเจอมา เอฟน่า
โดยเฉพาะหมอนูนี่ล่ะ
ตัวดี นี่ถ้าคนคู่นั้น
ไม่จ่ายเงินให้ล่ะก็ สงสัย
ไม่ได้เดินไปไหนแน่ๆ"

...หมอนูกำลังล้อเล่นกับนักท่องเที่ยว...

แล้วก็จริงอย่างที่

เธอว่า หลังจากที่ได้ถ่ายรูปเสร็จแล้วหมอนูก็เรียกเงินค่าถ่ายรูปถึงคนละ
สองร้อยดริฮาม ซารีฟที่ได้ยินก็อดตกใจไม่ได้

"อะไรกันครับ ถ่ายรูปแค่นี้เรียกตั้งสองร้อย"

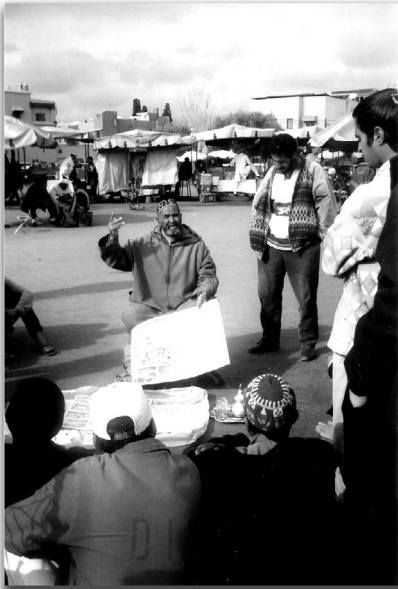
เจ้าบ้านสาวหัวเราะแห้งๆ รู้สึกอับอายในการกระทำของคนร่วมชาติ
อยู่ไม่น้อย "เขาก็เรียกแพงๆ ไปก่อนอย่างนั้นล่ะละ เพื่อหลอกมีนักท่องเที่ยว
เงินหนาและโง่พอจะจ่ายจริงๆ แต่ยังงี้ก็ตาม การถ่ายรูปที่นี่ถือเป็นธุรกิจ
อย่างหนึ่งนะละ ไม่ใช่ว่าคุณจะถือกล้องไปเจอถ่ายรูปใครเลยก็ได้ ต้อง
ขออนุญาตเสียก่อน ถ้าเขาบอกว่าไม่ก็คือไม่ บางคนก็มีการต่อรองขอเงิน
เป็นการตอบแทน"

"จริงๆ แล้วควรจะให้เท่าไรล่ะครับ"

"ก็สอง ห้า สิบบ ยี่สิบบ ตามแต่จะตกลงกันล่ะละ แต่ส่วนมากฉันจะ
แนะนำที่ห้าหรือสิบบดริฮามก็พอแล้ว"

ขณะที่ทั้งสองกำลังพูดคุยกันอยู่นั้นก็เห็นหมอนูหลอกเอาเงินจาก
ฝ่ายสาวได้ยี่สิบบดริฮาม และอีกคนหนึ่งก็มาประกบหนุ่มญี่ปุ่นได้ไปอีก
ยี่สิบบดริฮาม ก่อนที่นักท่องเที่ยวคู่นั้นจะเดินหายลับไปท่ามกลางฝูงชน

"อย่างคุณนั่นจ่ายแพงเป็นบทเรียนเลยละค่ะ"
 สะจิน่าวิจารณ์ก่อนจะตึงซารีฟให้เดินไปทางอื่น

...นักเล่นีทาน...

นอกจากหมองูที่มีทั้งชาว
 โมร็อกกันเองและนักท่องเที่ยว
 มุงดูกันอย่างหนาแน่นแล้ว ใน
 เจอมา เอฟนา ก็ยังมีนักเล่นีทาน
 ที่ตุงแก๊วเรียนบอกเล่าเรื่องราว
 โดยมีภาพสีสวยสดเป็นการ
 ประกอบคำบรรยาย ชายหนุ่มกับ
 ลิงจ๋อที่คอยจับนักท่องเที่ยวให้
 ถ่ายรูปกับลิงเพื่อเงิน ชาย
 วัยปลายในชุดคลุมสีแดงสด
 ครอบด้วยหมวกที่มีพู่หลากสี
 ห้อยเต็มไปด้วยระฆังและฉิ่งฉาบ
 นับว่าเป็นชุดของชาวเผ่าเบอร์เบอร์
 ในงานเฉลิมฉลองเดินไปเดินมา

เพื่อถ่ายรูปกับนักท่องเที่ยวเช่นเดียวกัน

ทั้งสองเดินวนไปวนมาเรื่อยๆ หยุดดูสิ่งที่น่าสนใจเป็นครั้งคราว
 ก่อนจะเดินมาถึงด้านเหนือของจัตุรัส ซึ่งเป็นทางเข้าซูก (Souks) หรือ
 ตลาดนัด

"คุณอยากจะทำอะไรคะ เดินอยู่นี่หรือว่าจะเข้าไปในซูก"

"คุณจะแนะนำอย่างไรล่ะครับ"

สะจิน่ามองคนร่วมทางในชุดสุทที่ถูกต้องเรียบร้อยดีกับรองเท้าหนัง
 ขัดมันระยับแล้วก็หรีตอย่างเจ้าเล่ห์ พยายามกลั่นแกล้งอย่างสุดความสามารถ

หากมุ่มปากก็ยังกระตุนิดๆ อยู่ดี

"ซुकใหญ่มากค่ะ มีของขายเยอะแยะ ตอนนี้ก็สี่โมงกว่าเข้าไปแล้ว ยังไงคุณก็ดูไม่ทั่วแน่ๆ ไว้มาดูวันหลังสิคะ ถึงจะซับซ้อนเหมือนกับเขาวงกต แต่คุณก็มาเดินคนเดียวได้เพราะถนนหลักส่วนใหญ่ก็มาออกที่เจอมา เอฟนี่ละค่ะ เพราะฉะนั้นวันนี้ฉันจะพาคุณไปที่เด็ดๆ ซึ่งถ้าไม่มีไกด์ก็อาจจะไปไม่ถึงเอาได้ง่ายๆ"

"อะไรล่ะครับ" ซาริฟถามเสียงเรียบ

"ความลับค่ะ" ตอบพร้อมกับขยิบตา

แม้จะรู้สึกงงว่าไกด์สาวมีท่าทีไม่น่าไว้วางใจเท่าไรนัก หากคิดดูแล้ว เธอจะทำอะไรเขาได้ อย่างมากก็เอาไปทิ้งปล่อยให้หลงทาง เขาแค่ต้องหาทางกลับเองก็เท่านั้น จึงตอบกลับไปว่า "ตกลงครับ"

"งั้นก็ไปกันเลยล่ะ" สะจินายัมให้หวานเจี๊ยบและเดินนำปีก่อนอย่างร่าเริง

• บทที่ 5

ออกจากลานกว้างของเจอมา เอฟน่าขึ้นไปทางทิศเหนือเป็นทางเข้าของซुकหรือตลาดนัดขนาดใหญ่ของมาร์ราเคช ทางเดินแคบๆ ขนาบข้างไปด้วยร้านขายของสารพัดชนิดที่ดูเหมือนจะแบ่งออกเป็นโซนอย่างกลายๆ เช่นตอนช่วงทางเข้าก็เป็นร้านขายเสื้อผ้า ปะปนไปกับข้าวของเครื่องใช้ต่างๆ เรียงรายเป็นแนว ถัดไปอีกหน่อยก็เป็นร้านขายพรมที่มีสินค้าวางพาดโชว์ ลวดลายสีสันทงามติดกันหลายร้าน แม้ว่าตลอดเวลาเดินจะมีเสียงเชิญชวนจากคนขายของไม่ได้หยุดยั้ง หากทั้งสองก็ไม่ได้หยุดแะดูสินค้าแต่อย่างใด

ซารีฟก้าวตามอะจิน่าไปตาม

...ภายในซुक บริเวณที่ขายเครื่องทองเหลือง...

ทางเดินที่สลับซับซ้อนราวกับเขาวงกต เดี่ยวหญิงสาวก็พาเลี้ยวออกซ้าย ทะลุมาขวา อีกเดี๋ยวก็นั่งตรงไปข้างหน้าแล้วก็ย้อนกลับมาข้างหลังอีก จนตัวชายหนุ่มเองก็ถอดใจที่จะพยายามจดจำทิศทางไปเสียในที่สุด นอกจากจะพอรู้เป็นเลาๆ ว่าเธอกำลังพาเขามุ่งหน้าไปทางทิศเหนือเป็นหลัก

อีกอย่างหนึ่งการเดินทางในซูกให้ปลอดภัยต้องใช้สมาธิเป็นอย่างสูง เพราะทางเดินแคบๆ นั้นมีผู้คนเดินกันขวักไขว่หนาแน่น นอกจากลูกค้าชาวโมร็อกกันและนักท่องเที่ยวต่างชาติที่เดินๆ หยุดๆ แล้วก็ยังมีพนักงานขนของที่ใช้ทั้งล้อ ลา หรือแม้กระทั่งม้าตัวเล็กลากเกวียนสวนไปสวนมาอีก แต่ที่น่าอันตรายกว่ายังคงเป็นจักรยานมoped และจักรยานยนต์ซึ่งเล่นจรวดเหวียนและดูเหมือนจะไม่ยอมลดความเร็วลงแม้แต่นิดเดียว

...ภายในซูก บริเวณที่ขายเครื่องดนตรี...

เสียงตะโกนต่อราคา เสียงพูดคุยกะปนไปกับเสียงกระทบกันของสิ่งของต่างๆ เสียงล้อรถเกวียน เสียงเท้าของลา และเสียงเครื่องยนต์ดังสนั่นจนชาวริฟผู้ซึ่งชื่นชอบความสงบอดที่จะรู้สึกปวดศีรษะหنيهๆ ไม่ได้

เดินกันอยู่อย่างนั้นพักใหญ่โดยไม่ได้พูดจากันมากนัก นอกจากจะเป็นการบอกทิศทางหรืออธิบายอะไรสั้นๆ ไกด์สาวจำเป็นก็พาลูกทัวร์คนเดียวของเธอทะลุผ่านย่านร้านช่างไม้และย่านช่างตีเหล็กมาถึงนอกซูกซึ่ง

กลายเป็นที่อยู่อาศัยของคนพื้นเมือง เสียงจากรอบข้างลดลงจนกลายเป็น

เสียงพูดคุยปกติของ
ชาวบ้าน สองข้างทาง
หนาไปด้วยร้านขาย
ของชำและบ้านเรือนที่
สร้างจากโคลนผสมกับ
หญ้าฟางแบบโบราณ
รูปทรงสี่เหลี่ยมธรรมดา
เตี้ยๆ ไม่เกินสองชั้น
สีชมพูหม่น

...ภายในซอก บริเวณที่ขายเครื่องหนัง...

พื้นถนนเป็นดินผสมทรายสีน้ำตาลอมแดง มีหลุมบ่อขรุขระ ซึ่ง
บางแห่งก็มีน้ำขังอยู่เป็นแอ่ง แม้ว่าถนนจะแคบแต่ก็กว้างพอที่รถเพทที่
แท็กซีคันเล็กจะแทรกตัวเข้ามาได้ที่ละหนึ่งคันอย่างพอดีบอดี เข้าร่วม
การจราจรกับผู้คน ม้า ลา ล่อ เกวียน และเด็กเล็กที่วิ่งเล่นกันเป็นกลุ่มๆ
ดูน่ารัก สายลมพัดหอบเอาละอองสารพัดชนิดจากรอบข้างคลุ้งอยู่ใน
อากาศ

ชะจินาขยับเดินอย่างอึดอัด รู้สึกถึงฝุ่นที่ฟุ้งกระจายเกาะแน่นอยู่นอก
ร่มผ้าและเรือนผมร่วมกับเหงื่อจากการออกกำลังกายที่แห้งแล้วปนกับ
เหงื่อใหม่ที่ไหลออกมาเป็นสายเพราะอากาศรอบตัวอบอ้าว รู้สึกคันยับ
ไม่สบายตัวเอาเสียเลย

...รู้อย่างนี้อาบน้ำมาชะรอบหนึ่งเสียจะดีกว่า...

บ่นอยู่ในใจอย่างหงุดหงิดแล้วก็ยิ้มออกมาได้เมื่อหันไปมองชายหนุ่ม
ผู้ร่วมทาง บัดนี้ชุดสูทที่เคยเป็นสีเทาเรียบกริบเริ่มมีรอยยับยู่ยี่แถมยังมี
สีน้ำตาลอมแดงของฝุ่นเกาะอยู่เป็นหย่อมๆ รองเท้าหนังขัดมันกลายเป็น
เคลือบไปด้วยฝุ่นสีเดียวกันกับทางเดินเท้า ดูนุ่มแมนไปทั้งตัว

...โทรมาอย่างนี้แล้วยังหน้าเฉยอยู่ได้อีก เอ้า...เก็กได้ก็เก็กไป...

หญิงสาวก่อนคนที่เดินตามด้วยสีหน้าเรียบเฉยโดยไม่บ่นไม่ถามอะไร แม้แต่คำเดียวอย่างหมั่นไส้ในอารมณ์

ลัดเลาะผ่านถนนสายเล็กซึ่งแตกแขนงมากมายอยู่ลึกกว่านาฬิกาฬิกาที่กังสดว่าคนนำทางของเขาเดินวนไปวนมา ดวงหน้าใสที่เริ่มจะขมุกขมอมนั้นมีสีหน้าสับสน คิ้วเรียวขมวดมุ่นอย่างใช้ความคิด มองซ้ายมองขวาอย่างไม่ค่อยมั่นใจเท่าไหร่นัก

ผ่านไปอีกห้านาทีอะจินากิพาเขาเดินกลับมามุมตึกที่เคยมาอีกคร้้ง รอบข้างดูเงียบสงบแทบจะไม่มีใครเดินเสียเท่าไร ไม่มีร้านขายของ มีแต่ตัวบ้านเรือนที่ปิดเงียบ ไม่มีนักท่องเที่ยวต่างชาติ มีเพียงแต่ชาวพื้นเมืองในชุดจาลาบาอันเป็นชุดประจำชาติของโมร็อกโกเดินกันอยู่ไม่กี่คน

...หรือว่าไกด์สาวโมร็อกกันคนเก่งจะพาหลงเสียแล้ว...

ขณะที่กำลังจะขยับปากถามนั่นเองก็มีชายหนุ่มชาวโมร็อกกันชุดจาลาบาสีน้ำตาลเข้มเดินกรำเข้ามาใกล้ พูดเป็นภาษาอังกฤษคล่องแคล่ว

"พวกคุณกำลังจะหาทางไปแทนเนอร์รี่กันอยู่รึเปล่าครับ"

ชาร์ฟที่ไม่รู้ว่าอะจินาตั้งใจจะพาเขาไปที่ไหนหรือว่าแทนเนอร์รี่คืออะไรจึงยืนเงียบเฉย ปล่อยหน้าที่การเจรจาให้กับผู้ร่วมทางสาว ซึ่งฝ่ายนั้นก็เพียงแค่อันหน้าแล้วจุดแขนเขาให้เดินจากมาเท่านั้น หนุ่มโมร็อกกันคนนั้นยังคงเดินตามคนทั้งคู่มาอยู่พักใหญ่ เมื่อเห็นว่าทั้งสองกำลังจะเดินกลับไปในซอกก็เลยเดินจากไป

เมื่อลัดดาชายหนุ่มแปลกหน้าและมาหยุดยืนอยู่ที่ถนนอีกสายหนึ่ง แล้วชาร์ฟเลยถือโอกาสถามไกด์สาวว่า "ตกลงคุณจะไปไหนครับเนี่ย"

"ก็แทนเนอร์รี่ (Tanneries) นั่นล่ะค่ะ"

"อ้าว...แล้วตอนที่คนเมื่อตะกี้ถาม..."

"ฉันคิดว่าเขาเป็นไกด์ผีนะสิคะ เขานำทางแล้วคุณจะต้องจ่ายเงินนะคะ"

แล้วเค้าจะพาไปไหนก็ไม่รู้ ในซुकกับละแวกนี้มันเดินยาก ขนาดคนโมร็อกกันเอง ที่ไม่ได้เดินบ่อยๆ ยังหลง"

"อ้อ...แล้วคุณจะทำอย่างไรต่อไป"

ชะจิน่าถอนหายใจออกมานิดหนึ่ง รู้สึกโกรธตัวเองอยู่นิดๆ ที่ดันเดินหลงเข้าจนได้ เธอเคยไปที่แท่นเนอร์ลีเพียงสองครั้งเท่านั้น และหนึ่งในนั้น ก็ใช้ทางเข้าอีกทางซึ่งใกล้กว่าการเดินทางจากซุกมากนัก นึกๆ แล้วก็เห็นว่าเตะตัวเองเหมือนกันที่ยากแก่ลั้งซารีฟจนเสียฟอร์มอย่างนี้ หญิงสาวหยุดคิด นิดหนึ่งก่อนจะตอบกลับไปได้ว่า "ก็เดินกลับไปทางเดิมนั้นแหละค่ะ ถ้าเจอคนมาถามอย่างนั้นแปลว่าคงใกล้ถึงแล้วละ"

ว่าแล้วก็พยักหน้าเป็นเชิงให้เดินต่อ ซึ่งซารีฟก็ทำตามแต่โดยดี

พอกลับมาถึงจุดเดิมแล้วชะจินาก็เลือกทางเดินสายหนึ่งสู่ผืนดินต่อไป ดวงตาสีน้ำตาลคอยมองซ้ายขวา ริมฝีปากเข้มแน่น ในขณะที่กำลังคิดว่า จะหยุดถามทางใครดีหรือเปล่าลูกทัวร์ของเธอก็ถามขึ้น

"แท่นเนอร์ลีมันคืออะไรหรือครับ"

"คุณรู้ใช่ไหมคะว่าสินค้านี้ชื่อของมาร์ราเคซมีเครื่องหนังรวมอยู่ในนั้นด้วย"

เมื่อเห็นเขาพยักหน้า หญิงสาวจึงหันมาอธิบายต่อว่า "แท่นเนอร์ลีก็คือที่ทำงานของคนงานที่เตรียมหนังสัตว์ใจคะ ถ้าคุณอยากรู้เกี่ยวกับมาร์ราเคซต้องพลาดไม่ได้จริงไหมคะ"

ถามอย่างนี้แล้วเขาจะตอบอะไรได้นอกจาก "ครับ...จริงครับ"

ขยับกันไปได้อีกไม่กี่ก้าวก็มีหนุ่มโมร็อกกันเ็นชุดกางเกงยีนส์เสื้อหนังดูทันสมัยเดินเข้ามาใกล้แล้วถามด้วยคำถามที่ไม่ต่างไปจากหนุ่มแปลกหน้าคนที่แล้ว

"คุณจะไปแทนเนอริสใช่ไหมล่ะ"

เมื่ออะจินาซึบจะเดินไปอีกทางเขาก็ดักคอขึ้นว่า "อย่าเพิ่งหนีสิครับ ผมไม่ใช่นายหน้าหรอกน่า ไม่เอาเงินของคุณหรอก พอตีผมทำงานอยู่แถวนี้"

แม้ว่าจะไม่ได้รับคำตอบ เขาก็ยังคงบอกเล่าต่อไปว่า "ถ้าคุณจะไปแทนเนอริสนั้นก็เดินตรงขึ้นไปเรื่อย ๆ แล้วเลี้ยวขวาก็ถึงแล้วล่ะ" ว่าแล้วก็ขยับเดินขึ้นไปข้างหน้าทำเหมือนไม่สนใจคนทั้งคู่อีกต่อไป

อะจินาก็มองดูเวลาจากนาฬิกาข้อมือเรือนเล็กแล้วก็สับดทั้งแขนลงอย่างขัดใจ หัวโหมงกว่าเข้าไปแล้ว ไม่มีเวลาเถลไถลอีก เพราะเธอและเขาต้องรับประทานอาหารเย็นกับคุณพ่อของเธอตอนหกโมงครึ่ง คิดได้ดังนั้นแล้วจึงตัดสินใจเดินตามชายหนุ่มเสื้อหนังนั้นไป

"คราวนี้มั่นใจหรือครับว่าเขาไม่ใช่นายหน้า" ซาริฟเอ่ยถาม

"มั่นใจมากค่ะ" คนที่เดินอยู่ข้างๆ ตอบก่อนจะเสริมต่อให้จบประโยคหน้าตาเฉยว่า "มั่นใจว่าเขาเป็นนายหน้าแน่ๆ แต่ว่าเราไม่มีเวลาแล้ว ค่อยเอาตัวรอดทีหลังก็แล้วกันค่ะ"

คนพูดดูเหมือนจะสบายใจเหลือเกิน หากคนฟังแทบจะสอ่ลักเลยเขียว

อีกไม่ถึงห้านาทีต่อมาชายหนุ่มเสื้อหนังก็เดินย้อนกลับลงมาคุยกับคนทั้งสองพร้อมชี้มือไปทางขวา แล้วก็เดินนำเข้าไปด้านใน เขาจับมือกับชายหนุ่มอีกคนในชุดกางเกงยีนส์เสื้อเชิ้ตเป็นการทักทายแล้วก็เดินจากไปปล่อยให้ 'เหยื่อ' ที่เขาพามาอยู่ในกำมือของเพื่อนร่วมงาน

อะจินามองดูการกระทำนั้นด้วยอาการปากย่นเล็กน้อย อย่างไม่พอใจ... นึกอยู่แล้วเขียว เธอพาสาริฟเข้ามาติดกับจนได้...แต่ก็ช่างเถอะ เรื่องเล็กน้อยแค่นี้เอง ยังไงก็มาถึงที่จนได้ล่ะน่า

พอหนุ่มเสื้อหนังลับหายไปจากสายตาแล้ว หนุ่มในชุดเสื้อเชิ้ตก็หันมาสนใจแขกตรงหน้าทันที

"สวัสดีครับ ยินดีต้อนรับ
สู่แทนเนอร์รี่ของเรา ผมมะเหม็ด
จะพาคุณชมที่นี้เอง" พูดจบก็
ยื่นใบมีน็ดหนึ่งกำมือใหญ่ให้
หญิงสาว ทำสัญญาเป็นเชิงว่า
ให้แบ่งกัน หากอะจันาก็ถือเก็บ
เอาไว้ทั้งกำหน้าตาเฉย

...แทนเนอร์รี่...

"เชิญครับ" มะเหม็ดผายมือก่อนจะเดินนำขึ้นไปข้างหน้าโดยมีหนุ่มสาว
ทั้งสองเดินตามอยู่เบื้องหลัง

ผ่านจากทางเข้าที่ดูเหมือนเป็นปากซอยขนาดเล็กเข้าไปแล้วเป็นพื้นที่
กว้าง มีบ่อซีเมนต์ขนาดต่างๆ เรียงรายกันอยู่เป็นแถว ภายในมีของเหลว
สีต่างๆ กัน บางบ่อก็มีใบปาล์มที่ถูกเย็บเรียงเป็นตับปิดเอาไว้ ถัดเข้าไป
ด้านในมีหนังสัตว์ ส่วนมากเป็นหนังแกะและหนังวัวที่เพิ่งถูกระมาวาง
กระจัดกระจายอยู่อย่างไม่เป็นระเบียบ แพะสามสี่ตัวเดินอยู่ตามขอบบ่อโดย
ไม่มีเชือกล่าม

สิ่งแรกที่ปะทะกับชาร์ฟเข้าจ้งบ่อเร่คือกลิ่นเน่าเหม็นอย่างที่ไม่เคย
ได้สุดดมที่ไหนมาก่อนปะปนกับอากาศที่สดลมหายใจเข้าไปเต็มทีโดยไม่รู้ตัว
จนชายหนุ่มรู้สึกคลื่นเหียนจนแทบจะอาเจียน หันไปมองคนนำทางก็เห็น
มะเหม็ดทำหน้าเฉยๆ คงจะชินกลิ่นจนจมูกตันไปแล้ว ไม่ใช่เพราะเขาจมูก
เกิดวิปริตอยู่คนเดียวหรอก เพราะสาวน้อยคนที่ยืนอยู่เคียงกันก็กำลังเอา
ใบมีน็ดทั้งกำปิดจมูกแน่น ดวงหน้าสวยนั้นเหยเกล็ดกันน้อย

ชาร์ฟพยายามผ่อนคลายหายใจเข้าออกให้น้อยที่สุด แม้ว่าจะพยายาม
ใช้ปากหายใจแทนแต่ก็ยังอดคิดไม่ได้ว่าได้กลิ่นกลิ่นเน่าคาวลงไปในลำคอ
โดยเฉพาะเมื่อยิ่งมองไปเห็นเนื้อเน่าติดหนังสัตว์กองอยู่ไม่ไกลนักมีแมลงวันตอม
อยู่ฝูงใหญ่ อากาศร้อนอบอ้าวและแสงอาทิตย์ยิ่งทำให้กลิ่นอบอวลคลุ้ง

เข้าไปข้างในลึกพอสมควรมะเหม็ดก็หยุดเดินแล้วหันมายิ้มยังพ้นก่อนจะอธิบายเป็นภาษาอังกฤษผิดๆ ถูกๆ สำเนียงแขกเร็วหรือจนฟังแทบไม่ทัน ชารีฟอยากจะบอกให้เขาเปลี่ยนเป็นภาษาอารบิกแทนนัก แต่ก็ไม่อยากจะทำปากพูดอะไรออกมา

"ที่นี่เราจับทั้งชนสัตว์ที่เราะออกมาแล้วและสัตว์ที่เพิ่งตายใหม่ๆ พอได้ชนสัตว์มาแล้วก็ต้องเอามาแช่น้ำยาและขัดถูด้วยอิของนกพิราบ"

เมื่อเห็นผู้ชมหนุ่มทำหน้าสงสัยมะเหม็ดก็พยักหน้าย้ำ "ครับ อิของนกพิราบมันจะทำให้เนื้อหลุดออกมาได้สะอาดและส่วนหนึ่งก็จะนุ่มด้วย... เสร็จแล้วก็ต้องเอามาแช่น้ำยาต่อและย้อมสี สีที่เราใช้เป็นสีธรรมชาติอย่างสีฟ้าก็ใช้อินดิโก (Indigo) สีเหลืองใช้ซัฟฟรอน (Saffron) เป็นต้น"

ชารีฟฟังบ้างไม่ฟังบ้าง เพราะสะดุดตั้งแต่คำว่า 'อินกพิราบ' แล้ว... จันเจ้ากลืนร่นแรงร้ายกาจนี่ก็คงจะเป็นผลจากการผสมกันระหว่างเนื้อเน่ากับมูลนกสินะ ให้ตายสิ...

พอมะเหม็ดบรรยายจบแล้วอะจินาก็ถลาออกนอกบริเวณที่ทำงานก่อนเป็นคนแรกโดยมีชารีฟเร่งฝีเท้าตามออกมาด้วย มะเหม็ดรีบตามมาติดๆ เพื่อต้อน 'แขก' ของเขาเข้าร้านขายของที่อยู่ติดกันทันที

สองหนุ่มสาวที่ยังเบลอลๆ จากกลิ่นเดินเข้าไปในร้านที่ภายในมีพรมหลากสีหลายขนาดวางเรียงอยู่เป็นดับและเสื้อหนังแขวนอยู่เป็นแถวโดยที่ไม่ได้ติดอะไรมากนัก หากเมื่อประตูปิดลงอะจินาก็หันมายิ้มให้กับชารีฟแหงๆ

เขาจึงเลิกคิ้วคล้ายกับถามว่า 'ติดกับเข้าเต็มเปาสินะ'

พอเห็นอย่างนั้นเข้าหญิงสาวก็ฮึดขึ้นหันไปพูดกับเจ้าของร้านด้วยภาษาฝรั่งเศสเป็นชุดว่า "ไม่ได้ตั้งใจจะมาซื้อของเลยไม่ได้พกเงินมาในวันนี้แล้วก็ต้องรีบกลับอีกด้วย" หากการเจรจายืดเยื้ออยู่นานกว่าสิบนาทีเพราะ

เจ้าของร้านพยายามหวานล่อมาให้เลือกสินค้า วางมัดจำเอาไว้ และเขาจะเอาไปส่งให้ที่โรงแรมพร้อมกับไปเก็บเงินที่เหลือเอาไว้ได้

ชาร์ฟเห็นท่าว่าเรื่องคงจะไม่จบลงง่ายๆ เขาจึงเดินไปตึงแขนชะจิน่าเอื่อยคำลาลันๆ พร้อมกับพาร่างบางเดินออกจากร้านโดยไม่สนใจเสียงเรียกอย่างไม่พอใจของคนในร้านอีกเลย

เดินห่างจากร้านไปได้ไม่ถึงสิบก้าวมะเหม็ดกับเด็กหนุ่มในร้านอีกคนก็วิ่งเข้ามาหาชาร์ฟพร้อมกับร้องโวยวาย

"คุณต้องให้เงินผมนะ เพราะผมพาคุณเดินชมแถมยังอธิบายให้ฟังอีก"

ชาร์ฟจึงหันไปมองชะจิน่าเป็นเชิงปริศนา หากฝ่ายนั้นล่อยหน้าล่อยตาหันไปมองข้างทางโดยไม่สนใจอะไรอีก เหมือนจะปล่อยให้เขาตัดสินใจแต่เพียงลำพัง เห็นท่าทางกวนๆ อย่างนี้ของหญิงสาวแล้วอะไรบางอย่างจึงทำให้เขาบอกกับชายหนุ่มสองคนนั้นว่า "ผมไม่มีเงินหรอกครับ ทุกอย่างอยู่ที่คุณผู้หญิง"

พูดจบแล้วก็เดินเอามือไขว้หลังจากมาหน้าตาเฉย ปล่อยให้ชะจิน่าถูกรุมข่มขืนอยู่ตามลำพังโดยไม่หันไปมองอีก หากยังคงคอยฟังเสียงใสๆ นั้นต่อรองกับคนจากแทนเนอร์สียาวเหยียดเป็นชุดอยู่อีกพักหนึ่ง ก่อนที่ร่างบางนั้นจะเดินเข้ามาใกล้ แล้วกำปั้นเล็กๆ ก็ทุบไหล่ของเขาเข้าเต็มแรง

"คุณแกลังฉันนี่นา"

ชาร์ฟจับข้อมือเล็กบางเอาไว้มัน หมุนตัวกลับมาเผชิญหน้า ถ้ามกลับด้วยสีหน้าเรียบเฉยว่า "ผมแกลังคุณยังไงกันล่ะครับ"

"คุณโกหกว่าไม่มีเงิน ปล่อยให้ฉันผจญอยู่กับสองคนนั้นคนเดียว ไหนว่าไม่ชอบเล่นละครไ้จะคุณชาร์ฟ"

ชายหนุ่มหัวเราะอยู่ในลำคอชนิดหนึ่งก่อนจะตอบว่า "ผมไม่ได้เล่นละครหรอกครับคุณชะจิน่า คุณลืมไปแล้วละมัง ตั้งแต่มาถึงมาร์ราเคสนี้ผมยัง

ไม่ได้แลกเงินเลย เพราะฉะนั้นผมจะมีเงินได้ยังไงกันล่ะครับ"

โดนโต้กลับมาอย่างนี้ซะจนก็ขงก๊กก็ก นึกขึ้นได้ว่าตัวเองนั่นแหละ ที่บอกเขาว่าไม่ต้องแลกเงิน...โอ้เอ๊ย ถ้ารู้ว่าจะมาเป็นอย่างนี้ล่ะก็ เมื่อคืน ที่สนามบินจะยอมยื่นรอชกียี่สิบนาทึ...ครึ่งชั่วโมงก็ได้เอ้า...หากแต่ตอนนี้ ก็ทำอะไรไม่ได้แล้ว

"อย่างนั้นก็ช่างเถอะค่ะ เอาเป็นว่าฉันลืมเองก็แล้วกัน" เธอว่าอย่าง ตัดใจก่อนจะยิ้มมูมปากพูดต่อว่า "...ว่าแต่ว่า คุณว่าคุณอยากรู้เกี่ยวกับ มาร์ราเคซ วันนี้นั้นก็พาคุณมาดูถึงรากฐานเลยนะคะ แหม...เกือบจะ หกโมงพอดี ได้เห็นอย่างนี้แล้วคุณคงจะสนใจอยากและรับประทานอาหารเย็น ได้คล่องคอดีนะคะ"

จบประโยคแล้วคนพูดก็ส่งใบมีดทั้งกำที่ยังถืออยู่ในมือให้กับชายหนุ่ม ด้วยท่าที่กริ๊ดกราย

ซารีฟมองคนที่เงยหน้า ตาเป็นประกาย จมูกเขิด ยิ้มตาหยีด้วยความรู้สึก บอกไม่ถูก ดวงหน้าใสนั้นดูยียวนกวนประสาทสะกิดหัวใจอย่างไรชอบกล อารมณ์บางอย่างที่ถูกซ่อนเอาไว้ลึกอยู่ในหัวใจคล้ายจะค่อยๆ ลอยขึ้นมา ทำให้เขาบอกกับตัวเองว่า...อย่าให้ถึงที่ข้างก็แล้วกัน

• บทที่ 6

อะจิน่าพาซารีฟออกจาก
แท่นเนอริสโดยไม่ได้ย้อนกลับ
ไปทางซูกอีก แต่ผ่านทางบาบ*
เดบบราห์ (Bab Debbrah)
ซึ่งเป็นประตูเมืองขนาดเล็ก
สำหรับเข้าออกเมดินาจากทาง
ตะวันออกเฉียงเหนือ ไม่ไกล

...หนึ่งในบาบของมาร์ราเคช...

จากแท่นเนอริสมากนักแท่น แล้วก็เรียกเพทที่แท็กซี่กลับโรงแรม

นั่งกันอย่างเงียบๆ อยู่ทางตอนหลังของแท็กซี่ได้พักหนึ่งอะจิน่าก็
นึกขึ้นมาได้ หันไปทางลูกทัวร์จำเป็นของเธอวันนี้ "นี่คุณ ลืมอะไรไปเปล่า"

ชายหนุ่มที่กำลังมองอะไรข้างทางอยู่เพลินหันมาทำหน้า "อะไรครับ"

"คุณยังไม่ได้บรีฟเรื่องที่ประชุมกันเมื่อเช้าให้ฉันฟังเลย นี่ก็หกโมง
แล้ว กว่าจะกลับถึงโรงแรมก็ไม่มีเวลาพอดี"

เห็นเขานั่งนิ่งเฉยเหมือนกับกำลังคิดอะไรอยู่เธอก็รู้สึกห้วนๆ เหมือนกัน

* บาบ (Bab) แปลว่าประตูเมือง

ไม่ใช่ว่าเขาจะแกล้งไม่ยอมบอกรายละเอียดเรื่องการประชุมให้เธอฟัง เป็นการแกล้งแค้นหรืออะไรนะ เสียงที่เตือนเลยเริ่มจะขึ้นตามอารมณ์

"นี่คุณ ฟังฉันอยู่รึเปล่านะ"

ตัวของคนถูกถามเลิกขึ้นเล็กน้อย "นี่คุณอะจึ้นครับ เวลาจะขอให้ใครทำอะไรให้ล่ะ คนทั่วไปเขาจะพูดกันเพราะๆ นะ"

"ก็ฉันไม่ใช่คนทั่วไปนี่" คนปากไวย้อนทันควัน

"หรือครับ...แต่ผมคุ้นชินกับการพูดคุยกับคนทั่วไปเท่านั้น" พูดจบแล้วก็หันหน้ากลับไปมองตึกกรมบ้านช่องข้างทางเหมือนเดิม เหมือนจะไม่สนใจอะไรอีก แล้วก็ต้องหันขวับมาอีกครั้งเมื่อรู้สึกถึงเนื้อมนหลังมือถูกตีขึ้นแล้วบีบแรงๆ ด้วยปลายนิ้วจากคนนั่งข้าง เจริญต้องอุทานออกมาเบาๆ

"คุณนี่...ดูเหมือนจะไม่ได้ทำงานโรงแรมนะ น่าจะไปเป็นพนักศึกษากว่า"

"เฮอะ" คนหยิกทำเสียงอยู่ในลำคอแต่ไม่ยอมปล่อยนิ้ว "คุณนี่เห็นเงียบๆ ขรึมๆ แต่ปากพ่องๆ กับพี่เรียอาร์ทเลยเชียว ตกลงจะบริฟให้ฉันฟังได้หรือยังล่ะคะ"

"ผมไม่ชอบถูกข่มขู่ ต่อให้คุณหยิกผมจนเนื้อหลุดก็เถอะ" คนถูกหยิกตอบหน้าตาย หากดวงตาสีน้ำตาลอมเขียวมีแววขบขันอย่างที่คุณอื่นไม่ได้เห็นกันได้ง่ายๆ นะ "แต่ถ้าคุณขอร้องผมดีๆ ผมก็จะบริฟให้คุณฟังทันทีเลย"

เห็นดวงหน้าใส่มุ่งลงไปอีกครั้งกับริมฝีปากหยักสวดยที่เม้มสนิทอย่างไม่พอใจแล้วซาริฟก็อยากจะหัวเราะออกมาสัก หากกลั้นเอาไว้ ดังนั้นสิ่งที่อะจึ้นได้เห็นจึงเป็นดวงหน้าเรียบเฉยเย็นชาเหมือนกับรอคอยคำตอบอย่างอดทน

"ว้ายังไงล่ะครับ เอ...ตอนนี้ก็หกโมงสิบนาทีที่ ใกล้จะถึงโรงแรมแล้วด้วย" คนถือไฟเหนือกว่าเอ่ยเตือนขึ้นลอยๆ

ชะจิน่าถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ กตความรู้สึกคุกรุ่นจนอยากจะกรี๊ดใส่หน้าชายหนุ่มเอาไว้อย่างยากเย็น ก่อนจะปล่อยนิ้วมือจากมือใหญ่กว่าอย่างไม่เต็มใจนัก พุดลอดไรฟันออกมาด้วยเสียงหวานเน้นหนักทีละคำอย่างประชดประชัน "คุณชาร์ฟเจ้าคะ กรุณาช่วยบริพการประชุมเมื่อเช้าให้ฉันฟังด้วย จะเป็นพระคุณอย่างยิ่ง"

"ก็แค่นั้นแหละ" ชายหนุ่มว่า แล้วก็ได้รับดวงตาสีน้ำตาลสวยที่เริ่มจะเป็นสีเขียวเรืองๆ ตวัดค่อนขวับรวดเร็วเป็นการตอบแทน

ชาร์ฟเรียบเรียงเรื่องราวที่คุยกันในที่ประชุมออกมาอย่างเป็นขั้นตอน โดยมีชะจิน่านั่งฟังอยู่อย่างตั้งใจ คอยถามคำถามเป็นครั้งคราวด้วยท่าทีที่เป็นงานเป็นการและจริงจัง ต่างจากหญิงสาวเจ้าอารมณ์ที่พาเขาเที่ยวตลอดบายคนละชั่ว ซึ่งก็ทำให้เขาอดรู้สึกทึ่งขึ้นมานิดๆ ไม่ได้

เขาตอบทุกคำถามของเธอก่อนจะสรุปว่า "เรื่องโรงแรมที่มารีราเคชนี่เราตกลงกันเกือบจะเรียบร้อยแล้วครับ เหลือแต่รายละเอียดปลีกย่อยหลังการสร้างอย่างการตกแต่งภายใน ราคาค่าที่พัก บุคลากร แต่ยังไงโครงการนี้ก็เดินหน้าไปได้เลย"

"งั้นก็เหลือโครงการที่อื่นนะสิคะ"

"ครับ ตามที่คุณประิหมเสนอมาว่าอยากจะเพิ่มการรวมหุ้นไปถึงโรงแรมในเมืองอื่นๆ อย่างฮิสซุระ หรืออูริก้า แวลเลย์ เราจะค่อยๆ คุยกัน เพราะการริมนั้นยังไม่ได้ตกลงใจแน่นอน ส่งผมให้มาดูก่อน"

"แล้วคุณจะตัดสินใจแทนคุณการิมได้เลยหรือเปล่าคะ หรือว่าเราประชุมกับคุณแล้วก็ต้องรอคุณการิมอีกที"

"ผมตัดสินใจแทนการิมได้เลยครับ"

ชะจิน่าพยักหน้าอย่างพอใจ "งั้นก็ดีค่ะ ฉันอยากให้ทุกอย่างเดินหน้าไปเรื่อยๆ ไม่ชอบทำอะไรซ้ำซาก หยุดอยู่กับที่"

"ครับ" ชารีฟเห็นด้วย

"ก็แค่นั้นแหละ!" ฮะจิน่าเลียนเสียงของเขาตอนที่ตอบเธอในตอนแรกอย่างประซดประชัน เมื่อได้สิ่งที่ไม่ต้องการเรียบร้อยแล้วก็กลับไปหาเรื่องชายหนุ่มในจุดที่เธอยังค้างคาใจอยู่ทันที "เรื่องแค่นี้ คุณไม่น่าจะเรื่องมากเลย"

ชารีฟที่เริ่มจะชินกับการเปลี่ยนอารมณ์รวดเร็วราวกับสายฟ้าของหญิงสาวที่ละน้อยแล้วถามกลับเสียงเรียบ "ผมเรื่องมากยังงั้นไม่ทราบครับ"

"ก็ฉันถามตอนแรกแล้วคุณไม่ยอมพูดจนต้องใช้กำลังกัน" คนพูดทำเป็นลืมไปเสียว่าเขายอมพูดเพราะเธอขอร้องเขาต่างหาก

คราวนี้ชายหนุ่มอดหัวเราะออกมาไม่ได้จริงๆ กับอาการพาลของเธอ ก่อนตอบว่า "คุณฮะจิน่าครับ จะบอกอะไรให้หะครับ ผมไม่ได้ทำมากเสียหน่อย ตอนแรกที่เงียบไปก็เพราะกำลังเรียบเรียงเรื่องราวที่จะบอกคุณต่างหาก แต่คุณใจร้อนไปก่อนเอง ถ้าคุณไม่บังคับผม รออีกไม่ถึงนาทีผมก็กำลังจะเล่าให้คุณฟังอยู่แล้วละครับ"

"แล้วทำไมคุณไม่บอกเล่า" ฮะจิน่าร้องอย่างขัดใจ

"ก็คุณถามผมอย่างไม่น่ารักเอาเสียเลยนี่"

คำตอบเจือเสียงหัวเราะนั้นทำให้ดวงหน้าใสรู้สึกร้อนอย่างประหลาด หากบอกกับตัวเองอย่างเช่นเขี้ยวภายในใจว่า...อยากจะทำของใส่คนหน้าตายเสียจริง มาวันนี้หัวจะต้องเสียท่า ยิ่งคิดก็ยิ่งแค้น...

"เฮอะ ใครจะอยากรักกับคุณ"

ฮะจิน่าว่าแล้วก็สับหน้าไปอีกทางจึงไม่เห็นดวงตาสีน้ำตาลอมเขียวที่มองมาอย่างขบขันเจือด้วยความเอื้อเอ็นดูเป็นครั้งแรก

เพทที่แท้ก็มาถึงโรงแรมตอนเกือบจะหกโมงครึ่งอยู่แล้ว เมื่อชารีฟกับฮะจิน่าลงจากรถก็พบเรียอร์ตที่เพิ่งกลับเข้ามาเหมือนกันโบกมือให้

ก่อนจะเดินเข้ามาสมทบ

ดวงหน้าหล่อคมของหนุ่มมโรรีอกันมองน้องสาวคนเล็กสลับกับ
แซกหนุ่มลูกครึ่งอียิปต์ที่มอมแมมไม่แพ้กันทั้งคู่ด้วยสีหน้าที่ปิดความขบขัน
เอาไว้ไม่มีดแล้วถามด้วยเสียงเจือหัวเราะ "ไปไหนกันมาครับนี่ ดูเหมือนเพิ่ง
กลับมาจากสงคราม"

"ก็เพิ่งกลับจากสงครามนะสิ" ฮะจิน่าเป็นคนตอบ ปราชิตาไปมอง
คนที่เพิ่ง 'รบ' กันมาตลอดป่ายอย่างไม่เป็นมิตรก่อนจะหันไปแหวะพี่ชาย
คนรอง "ใครจะเหมือนพี่ละ ไปเดตมา ผมเรียบแปล้ ตัวหอมฟุ้งอย่างกับ
กลิ่นผู้หญิง"

เรียอาร์ทหัวเราะ ขยี้ศีรษะคนตัวเล็กอย่างมันเขี้ยว "หวงพี่ชายอะ"

"อ้อ...ใครจะไปหวงพี่ ขายออกเมื่อไหร่จะจัดงานฉลองสามวันสามคืน"
คนเป็นน้องลอยหน้าตอบแล้วบอกต่อว่า "เดี๋ยวจิน่าจะไปอาบน้ำก่อน พี่บอก
พ่อกับพี่อาด้วยนะคะว่าจิน่าจะเลตนิดนึง"

"พี่กำลังจะบอกเหมือนกัน ชื่นเธอไปนั่งร่วมโต๊ะอย่างนี้ไม่มีใคร
ทานอาหารลงแน่ๆ เหม็นจะแย่"

หญิงสาวคือนคนพูดขำก่อนจะกึ่งเดินกึ่งวิ่งลับหายเข้าไปในตัวตึก
โดยมีคนถูกค้อนกับคนยืนฟังสายศีรษะอย่างอ่อนใจพร้อมกันโดยไม่ได้
นัดหมาย

เมื่อฮะจิน่าลับตาไปแล้วเรียอาร์ทก็ชวนชาร์ฟเดินเข้าไปด้านในพร้อมกับ
ชวนคุย

"เมื่อตอนปายนี้จิน่าพาคุณไปที่ไหนมาหรือครับ"

"ก็ไปเดินแถวเจอมมา เอฟนาพักหนึ่ง ก่อนที่เธอจะบอกกับผมว่าจะ
พาไปที่พิเศษสุด"

ได้ยินอย่างนั้นเรียอาร์ทก็พอจะเดาได้แล้วว่าน้องสาวคนเล็กของเขา
พาแซกคนสำคัญไปที่ไหนมา หากยังอดถามออกไปไม่ได้ "ที่ไหนครับ"

"แทนเนอริสครับ"

แค่คิดเรียอาร์ทก็ทำหน้าสยดสยองเข้าเสียแล้ว พิมพ์กับตัวเองเบาๆ ว่า "ยายตัวแสบ..." ก่อนจะหันไปเอ่ยกับชาร์ฟ "ผมต้องขอโทษแทนน้องด้วยครับ พาคูณไปดูอะไรก็ไม่รู้"

ชาร์ฟส่ายหน้าแล้วตอบพร้อมกับรอยยิ้มบางๆ "ไม่ต้องขอโทษหรอกครับก็น่าสนใจดี"

"ความจริงแล้วถ้าจะไปแทนเนอริสควรจะไปตอนเช้าครับ จะมีคนงานทำงานให้ดูด้วย เขาหยุดกันช่วงบ่าย"

คนพูดไม่ได้ขยายความต่อว่า ที่สำคัญตอนเช้ากลิ่นยังไม่แรงมากนัก เพราะหนึ่งสัตว์เพิ่งเข้า ยังไม่เน่าจากแสงอาทิตย์ที่ฉายส่องแรงกล้า เพียงแค่อุ้มแล้วกล่าวต่อ "ถ้าคุณอยากจะไปอาบน้ำล้างฝุ่นเสียก่อนก็เชิญได้นะครับ เพราะยังไ้ก็ต้องรอจิน่าอยู่แล้ว จะได้สบายตัว"

"ผมกำลังจะขอตัวอยู่พอดี ถ้าหากข้าคงต้องฝากคุณขอโทษทุกคนแทนด้วย"

"เชิญครับ บอกแล้วว่าคนกันเอง ไม่ต้องกังวล" เรียร์ทว่าพร้อมกับหัวเราะอย่างอารมณ์ดีตามนิสัย

"ขอบคุณครับ" ชาร์ฟเอ่ยก่อนจะก้มศีรษะเป็นการขอตัวอย่างสุภาพก่อนที่จะเดินแยกออกไป

ดวงตาสีน้ำตาลใสไม่ต่างอะไรจากน้องสาวคนเล็กมองตามร่างสูงนั้นอย่างประหม่นอยู่ในที่ก่อนจะส่ายหน้าและยิ้มกับตัวเอง

...เห็นไหมล่ะว่าเกมเทพจะต้องแย่นะๆ เอ้อ...

อาหารเย็นเป็นเคbabเนื้อวัวผสมกับเนื้อแกะสไลด์โมร็อกกันจัดวางสลับกับผักต่างชนิดสีสนสวยงาม พร้อมด้วยซอสพริกสเปรี้ยวปนเผ็ดสำหรับจิ้ม

บรรยากาศในการรับประทานอาหารผ่านไปอย่างขื่นมันพอสมควร จะมีก็แต่สะพานาที่อดรู้สึกผิดหวังเล็กๆ ไม่ได้ที่เห็นชาร์รี่รับประทานอย่างเอร็ดอร่อย ไม่แสดงท่าทางพะอืดพะอมอย่างที่เธอคาดเอาไว้

...ก็ครั้งแรกที่เธอไปแทนเนอริสมายังทานเนื้อแทบไม่ลงเลยนี่ แต่ก็หะใครจะความรู้สึกข้าเท่าตานี้ได้ละ

หลังจากดื่มกาแฟเป็นการล้างปากเรียบร้อยแล้วทั้งหมดก็เข้าไปนั่งปรึกษากันต่อในห้องประชุมเล็กทันที

อาเดย์เป็นคนเปิดไฟล์หน้าปิกขึ้นมา หยิบเอกสารออกมาแจกจ่ายให้กับผู้เข้าร่วมประชุมพร้อมกับเอ่ยขึ้นว่า "โปรเจกต์ชิ้นต่อไปที่ผมอยากจะให้คุยกกันก็คือโรงแรมในอิสซุระ"

ชาร์รี่พยักหน้าก่อนจะเปิดเอกสารขึ้นมาอ่านทบทวนอย่างคร่าวๆ เขาจำได้ว่าอิสซุระตามอย่างที่คุณโมริโอกันออกเสียง หรืออิสซาอูรา (Essaouira) ตามอย่างที่คุณยุโรปทั่วไปรู้จักนั้นเป็นเมืองท่าติดชายทะเล ห่างจากมาร์ราเคชประมาณหนึ่งร้อยเจ็ดสิบกิโลเมตร ใช้เวลาขับรถไปประมาณสองชั่วโมง และปัจจุบันนี้ยิ่งไปมาสะดวกเพราะมีสนามบินใหม่เอี่ยมที่เพิ่งเปิดให้ใช้บริการมาได้ไม่กี่ปี ขณะนี้เริ่มเป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยวไม่น้อย และท่าทางอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวจะยิ่งโตขึ้นเรื่อยๆ การลงทุนด้านโรงแรมดูสมเหตุสมผลและน่าจะได้กำไรคืนกลับมาในเวลาอันสั้น

"สำหรับโครงการในอิสซุระนี้ลุงเคยคุยกับการิมแล้ว และเขาก็ให้ความสนใจพอสมควร" คุณประิธมเอ่ยเมื่อเห็นชาร์รี่เงยหน้าขึ้นจากเอกสารแล้ว

"ครับ...การิมก็บอกผมเหมือนกัน อ่านดูจากเอกสารชุดใหม่นี้คุณลุงได้ไปสำรวจดูที่ทางมาแล้ว?"

คุณประิธมพยักหน้าก่อนจะหันไปทำสัญญาณให้อาเดย์เป็นคน

รายงาน

"มีสองที่ที่ทางเราสนใจ ที่แรกก็คือที่ดินเปล่าผืนใหญ่สวย ติดชายทะเล ห่างจากตัวเมืองไปพอสมควร อีกที่เป็นโรงแรมที่สร้างมาประมาณสี่ปี เจ้าของต้องการขาย ที่นี้ใกล้กับตัวเมืองมากกว่า ติดชายทะเลเช่นกัน แต่ว่าเล็กกว่าที่แรกมากกว่าครึ่ง สภาพโรงแรมอยู่ในเกณฑ์ที่ดี ทางเรา คิดว่าจะซ่อมแซมและปรับปรุงด้านการตกแต่งภายใน"

อะจิน่ายืนออลบัมรูปถ่ายของทั้งสองสถานที่ให้กับชาร์ฟ "นี่เป็นส่วนที่เพิ่มเติมจากที่อยู่ในเอกสารค่ะ"

เมื่อเห็นชาร์ฟรีบไปพลิกดูอย่างพิจารณา หมิงสาวก็เอ่ยอย่างเป็นงาน เป็นการต่อว่า "จริงๆ แล้วทางเราอยากจะทำโครงการทั้งสองที่...สำหรับที่ดินผืนว่างจะมาเป็นรีสอร์ทขนาดใหญ่ มีสระว่ายน้ำ สนามกีฬาอย่างเทนนิส ครบครัน และจะทำห้องพักได้กว่าร้อยห้อง ส่วนโรงแรมที่สร้างเสร็จแล้ว นั้นมีเพียงสระว่ายน้ำและห้องพักลีบบ้างเท่านั้น แต่ใช้เวลาตกแต่งไม่นาน ก็เปิดให้บริการได้แล้ว...ก็ขึ้นอยู่กับทางฟาร์วี่ว่าอยากจะร่วมลงทุนกับเรา หรือไม่ จะที่เดียวหรือทั้งสองที่ก็ตาม"

"สมมติว่าทางฟาร์วี่ไม่ร่วมทุนด้วยละครับ"

"ทางเราก็จะเริ่มจากโครงการสองก่อนค่ะ ส่วนที่ดินผืนแรกคงจะต้องซื้อทิ้งเอาไว้เฉยๆ สักพัก ยังไงก็คงขึ้นอยู่กับโครงการที่อูริก้า แวลเลย์ ที่เราจะคุยกันพรุ่งนี้ด้วย"

ชาร์ฟนิ่งเงิบมองเทียบรูปภาพและเอกสารตรงหน้าอยู่พักใหญ่ก่อนจะเงยหน้าขึ้นถามคุณประธิม "เป็นไปได้ไหมครับที่ผมจะขอไปดูเมืองและสถานที่ทั้งสองด้วยตัวเอง แล้วก็อยากจะปรึกษากับการิมด้วยก่อนจะให้คำตอบ"

คุณประธิมยิ้มพลางพยักหน้า "ลุงก็คิดเอาไว้อยู่แล้วว่าชาร์ฟจะต้องพูดอย่างนี้ จะไปดูพรุ่งนี้เช้าเลยก็ได้ เย็นๆ ค่อยกลับมาคุยกัน เดี่ยวลุงจะให้น่าพาไป"

เมื่อได้ยินชื่อของตัวเองหญิงสาวก็สะดุ้งเฮือก ทั้งผาดนักธุรกิจสาวจนหมดเปลือก ประท้วงออกมาทันที "ทำไมเป็นจิน่าอีกแล้วละคะพ่อ"

"อ้าว ก๊วนที่ไปดูที่กันก็มีลูกไปกับพ่อสองคนนี่นา จะให้ใครพาซารีฟไปดูได้ละ"

"ให้แผนที่พี่อาเคยหรือพี่เรียอาร์ทไปสิคะ ไปไม่เห็นยากเลย"

"เนอมินไม่สบาย จะให้อาเคยทั้งพี่สะใภ้ของเราไปได้ยังงั้นละ" บิดาให้เหตุผล

"อ้าว พี่เนอมินเป็นอะไรไปละคะ วันก่อนที่เจอกันยังเห็นดีๆ อยู่เลย" สะจิน่าหันไปถามพี่ชายคนโต

อาเคยที่เพิ่งจะรู้เหมือนกันว่าภรรยาของตัวเองไม่สบายในวินาทีนี้พยายามรับมุกที่บิดาส่งมาให้เต็มที่ แต่ก็ยังไม่วายตะกุกตะกัก "เอ้อ... ก็เป็นหวัดละมั้ง เห็นบ่นปวดหัว เอ้อ... แล้วก็คลื่นไส้"

ได้ยินอย่างนั้นคนเป็นน้องก็ยิ้มหวาน "ไม่แน่นะคะ จิน่าอาจจะใกล้ได้เป็นคุณอาแล้วก็ได้"

คนที่ 'อาจจะใกล้' ได้เป็นคุณพ่อเพียงแต่หัวเราะหึๆ ทำหน้าไม่ค่อยถูก เมื่อเห็นดวงตาสีน้ำตาลกลมใสหันมาจ้องเป้งเรียอาร์ทก็รีบปฏิเสธทันที "พรุ่งนี้พี่มีนัดแล้ว"

"โอ๊ย" สะจิน่าร้องออกมาอย่างหมดความอดทน "ก็เลื่อนนัดสิคะ แค่อ้าวๆ ของพี่นะ งานการไม่ต้องทำกันรึไง"

เรียอาร์ทยิ้มแฉ่งเขี้ยว "เปล่าซึกหนอยยายตัวยุ่ง พรุ่งนี้พี่มีนัดกับหมอพันต่างหาก"

"ทำไมคะ โดนสาวไหนตบจนพันแตกมาหรือไง"

ผู้ถูกกล่าวหาชิงพันให้เห็นครบทุกซี่ ตอบด้วยท่าทางทะเล้น "สาวๆ เค้าไม่ยุ่งกับพันพี่หรอก หุ้ยได้อยู่แค่ที่ริมฝีปากกับปลายลิ้นทั้งนั้นแหละ"

"แหะยะ ทะลึ่ง" สะจิน่าค่อนข้างขยับเข้าให้ก่อนจะหาข้ออ้างต่อ "แต่จิน่า

คิดว่าคุณชาร์ฟคงจะไม่อยากให้จิน่าพาไปหรอกค่ะ จิน่าเป็นไกด์ที่ไม่ดีเท่าไร...จริงไหมคะคุณชาร์ฟ" ประโยคสุดท้ายเธอหันไปถามชาร์ฟด้วยสีหน้ายิ้มหวานแกมยั่วอย่างมั่นใจว่าหลังจากที่พาเขาไปตมกลิ่นที่แทนเนอร์ริสแล้ว เขาคงจะเซ็ดเกินกว่าจะไปไหนมาไหนกับเธออีกเป็นแน่

ชาร์ฟมองดวงหน้าใสกับท่าทางนั้นอย่างรู้เท่าทัน ซ่อนยิ้มก่อนจะตอบอย่างเรียบร้อยว่า "ใครว่ากันครับ คุณอะจิน่าเป็นคนนำทางที่ดีมากต่างหากทำให้ผมได้เห็นรากฐานของมาร์ราเคซ และได้ไปสถานที่พิเศษที่ไม่ได้ไปดูกันง่ายๆ"

มีเพียงหญิงสาวเท่านั้นที่รู้ว่าเขาเลียนแบบคำพูดของเธอเมื่อป้ายแทบจะคำต่อคำเลยทีเดียว แล้วก็จ้องดวงหน้าหล่อเหลานั้นอย่างจะกินเลือดกินเนื้อเมื่อได้ยินเขาพูดต่อด้วยเสียงสุภาพว่า

"ถ้าไม่รังเกียจ พรุ่งนี้ก็ต้องขอรบกวนคุณอะจิน่าอีกนะคะ"

"ก็แล้วถ้าฉันรังเกียจล่ะ" รอยยิ้มหวานไม่ได้อยู่บนดวงหน้าใสนั้นอีกต่อไปแล้ว หากปากยื่นเหมือนเด็กอารมณ์เสีย

"จิน่า พอได้แล้ว เสียมารยาทจริง" คุณประสิมปราช "แล้วว่ายังงี้ล่ะ ลูกจะพาชาร์ฟไปหรือเปล่า"

อะจิน่านั่งเฉยๆ ตรึงจิตหนึ่งก่อนจะยิ้มออกมาอย่างเจ้าเล่ห์ในที่สุด "ก็ได้ค่ะ พรุ่งนี้จิน่าจะพาคุณชาร์ฟไปดูที่เอง"

"ตกลงกันได้เช่นนั้นก็ดีแล้ว" ผู้สูงอายุที่สุดยิ้มออกมาอย่างพอใจ

มีเพียงชาร์ฟกับเรียอาร์ทเท่านั้นที่มองรอยยิ้มหวานกับประกายตาแวววับบนดวงหน้าสวยนั้นอย่างหวั่นใจยังงี้ชอบกล

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3h9vjXE>